

ŠKOLSKA PLOČA
USPJEHA
ADAMOVEC

Školski projekt
ODRŽIVI RAVOJ

Ljubimci

Školski projek
Informatička znanja za uspješnu
i kreativnu budućnost

KRESNiCE

LIST OSNOVNE ŠKOLE IVANA GRANĐE/SOBLINEC

ŠKOLSKA PLOČA
USPJEHA
SOBLINEC

Maskembal

od Soblinca
do Beča

Africke misije

**LIST UČENIKA OSNOVNE
ŠKOLE IVANA GRANDE**

SOBLINEC, svibanj 2014.

broj 85./54 godina

IMPRESUM:

GLAVNA I ODGOVORNA UREDNICA:

Dragica Vidaković Jurčević, dipl. ped

IZDAVAČ:

OŠ Ivana Grande

UČENIK UREDNIK:

Vjeran Bukal, 7.b

UČITELI SURADNIK:

Ljiljana Bukal, Elena Rakitničan,
Valentina Božičević Gunjina ,
Darijo Marković

UREDNIŠTVO:

Marta Milek, Gabrijela Bajić,
Helena Hudiluk, Antonija Krajnović,
Gabriela Hanžek, Lucija Dan,
Leonarda Radoš,
Klaudija Markovinović

Elektroničko izdanje.

GRAFIČKO OBLIKOVANIE:

crtaona.hr

U listu su (u manjem broju) korištene

RIJEČ UREDNICE:

Elektronske Kresnice!

Odlučili smo ove godine biti drugačiji, biti „in“, „cool“, biti elektronički. Evo što to znači! Zbog nepredviđenog opterećenja kasnili smo s „radovima“ i odlučili izaći nešto prije Dana škole, ali ovaj put ne kao tiskovina, već u elektroničkom obliku na web stranici naše škole. Dogodine, vidjeti ćemo. Ove godine upoznajemo vas sa novim školskim projektima „Informatička znanja za uspješnu i kreativnu budućnost“ i „Održivim razvojem“. Ponovo smo bili humanitarci i javljamo vam se iz Pučke kuhinje i Dječjeg doma u Vugrovcu. Upoznajemo vas sa ljubimcima vaših učitelja i Pločom vaših uspjeha.

Sretno i do čitanja!

Uredništvo

IZ SADRŽAJA:

4./5.

Školski projekt
ODRŽIVI RAVOJ

6.

Školski projek

Informatička znanja za uspješnu i kreativnu budućnost

13.

Školska ploča uspjeha

15.

Maskembal

20.-23.

Ljubimci

IN MEMORIAM

Florijanu Galiću

(20.02.1940. – 29.03.2014.)

Profesoru hrvatskog jezika

U subotu 29. ožujka 2014. preminuo je nakon teške bolesti naš dragi kolega Florijan Galić, umirovljeni profesor hrvatskog jezika. Florijan Galić rođio se 20. veljače 1940. u Gorici (općina Grude, BiH). Hrvatski jezik diplomirao je 1966. godine na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Svoj bogat učiteljski staž započeo je po završetku studija u gimnaziji u Posušju nakon čega ga je sudbina, zajedno sa suprugom Janjom, dovela u ove krajeve i u našu školu gdje je radio od 2. siječnja 1968. do umirovljenja 31. kolovoza 2005.

Pretežit dio svoga radnog vijeka proveo je na poslovima učitelja hrvatskog jezika u područnoj školi u Adamovcu, gdje je osim redovne nastave vodio dopunsku i dodatnu nastavu te literarnu grupu, a godinama je uređivao školske priredbe. Naročito se zalagao za tiskanje školskog lista "Kresnice", ostavljajući ih u zalag svima nama. U okviru svojih učiteljskih obveza obavljao je i poslove knjižničara. Od 1996. godine, kada su to zakonske mogućnosti dozvolile, izabran je u Zaposleničko vijeće naše škole te time preuzeo brigu o pravima radnika. U svom odgojnom i obrazovnom radu ostvario je zavidne rezultate na županijskim i državnim natjecanjima čime je uvelike pridonio promociji ovog kraja i naše škole.

Kroz nastavu hrvatskog jezika kao i kroz svaki svoj javni istup nastojao je kod djece i kod nas odraslih razvijati tri osnovne osobine po kojima ćemo ga svi pamtiti: čovjekoljublje, domoljublje i bogoljublje.

Poštovao je istinske ljudske vrijednosti kao što su iskrenost, poštenje i iskonska ljudska dobrota. Naglašavao je potrebu obrazovanja i isticao važnost pripadnosti svojim korijenima, kulturi i običajima.

Florijan je bio strastven čitatelj dnevnog i tjednog tiska, dobar poznavatelj književnog i neknjiževnog pisanog materijala na hrvatskom tržištu pa je uvijek bio izuzetno informiran o svemu onome što nas okružuje. Zahvaljujući dragom Florijanu uvijek smo bili dobro informirani, a njegovi savjeti bili su nam od trajne koristi.

Nama u školi Florijan će ostati u sjećanju

po promišljenim i svrhovitim zaključcima s naših sjednica, a naročito po duhovitim i nadahnutim pričama kojima nas je zabavljao u zbornicama. Od srca mu zahvaljujemo na dobrodušnim savjetima i na svim lijepim riječima koje nam je upućivao. Počivao u miru Božjem!

-
Ravnateljica i zaposlenici OŠ Ivana Grande

Akcija prikupljanja papira

Djeluj zeleno

Opće je poznato da je rekliciranje veoma važno jer se od jedne tone starog papira sačuva 20 stabala, uštedi 180 000 litara vode i 4100 kWh električne energije. Također se smanjuje onečišćenje zraka i količina otpada koji se odlaže na deponije.

Svjesna sam važnosti očuvanja prirode i zato sam se učlanila u Eko grupu u našoj školi. Kada se grupa uključila u Tiskovu akciju Djeluj zeleno u travnju ove godine bilo mi je drago da i ja mogu na neki način pridonijeti zaštiti okoliša. Škola će u protuvrijednosti sakupljenog papira dobiti informatičku opremu, a najbolje tri škole sportsku opremu i knjige u vrijednosti od 5000 kn. Znam da je konkurencija velika jer se u cijeli projekt uključila 21 zagrebačka škola, ali...

Trebali ste vidjeti našu volju i energiju kada smo 24. 4. 2014. razvrstavali

papir u dvije kategorije: dnevne novine i časopisi, letci i katalozi. Odaziv učenika naše škole bio je odličan i sakupili smo 1176 kg starog papira. Razvrstavanje je trajalo više od dva sata. Dečki su dali sve od sebe, odvajali novine od časopisa, trgali kartone na manje dijelove da ih više stane u kontejner, a usput se odlično zabavljali. Na kraju smo se i slikali kao nagradu za uspješan kraj akcije.

Svima nam je bilo drago kad smo sutradan jednu od tih fotografija i naša imena našli na školskoj ploči uspjeha. Učenici koji su razvrstavali papir su:

Dorotea Sedinić, Roberto Čačić, Ivan Stjepanović, Zvonimir Križić, Mislav Vokić, Mateo Lončar, Kristijan Jagodin, Anela Ros, Ante Banožić i Karla Gaberšek.

-
Karla Gaberšek

FOTKANJE
ZA KRAJ

TREBA
NAPRAVITI
MJESTA

RAZVRSTAVANJE

Bio trgovina, bio hrana, bio kozmetika,
...cool je biti i koristiti nešto „bio“, a znamo li što je to?

Obrazovanje za održivi razvoj

Mi učitelji u školi učimo vas kako treba živjeti u suglasju s prirodom, smanjiti količinu otpada, potrošnju energije, koristiti proizvode sa što manje ambalaže ili koristiti onu bio razgradivu nego što je to i zašto sve to?

Odgovor je jedan i jasan: zbog održivog razvoja! Zna li što je to održivi razvoj?

Iskreno, do pred godinu dana i ja sam samo nagađala o toj temi. Zato sam brzo pristala na nagovor prof. Gordane Hatz i uključila se s njom u projekt Obrazovanje za održivi razvoj.

Održivi razvoj je onaj koji omogućuje zadovoljenje ljudskih potreba danas bez ugrožavanja mogućnosti da to čine i generacije u budućnosti.

Održivi razvoj je istodobno jednostavan i kompliciran. S jedne strane intuitivno razumijemo o čemu je tu riječ: "Ne smijemo zaklati kravu od koje sutra očekujemo da nam daje mlijeko," kaže se u narodu. S druge strane, teško nam je zamisliti što to i kako treba raditi. Kakva je to budućnost u kojoj neću imati auto? Auto, pak, troši naftu koje nema u neograničenim količinama i još k tome zagađuje okoliš? Jasno nam je da Zemlja trpi posljedice našeg današnjeg načina života, ali znači li to da je održivi razvoj u suprotnosti s ekonomijom i napredovanjem čovječanstva uopće?

Ne, ali društvo koje ide putem održivog razvoja, mora se promijeniti, a u tom društvu moramo

se mijenjati i mi sami. Održivi razvoj je složen i slojevit pojam kojeg je nemoguće objasniti u uvodniku rubrike školskog lista. Pokušat ću vam samo otkriniti vrata spoznaje o ovoj temi.

Možemo početi od nekontrolirane sječe šuma, borbe za energetske resurse, čist zrak i vodu ili hrane kao energije potrebne nama ljudima da živimo. To je ono bez čega ne možemo. Sve to uzimamo iz prirode, a to nije nepotrošivo. Dok ste vi ovo čitali prošla je jedna minuta i dogodilo se ovo:

- emitiranje ugljičnog dioksida u ukupnoj količini od 38.000 tona
- ljudi unište 3,5 četvornih kilometara šume
- proizvedemo više od 15.000 tona smeća
- 90 novih automobila dodatno opteretiti našu životnu sredinu
- oko 60.000 tona zemlje biva naplavljeno
- broj stanovnika na zemlji poveća se za 165
- skoro jedan četvrti kilometar prirodnih površina se izgubi gradnjom ili ograđivanjem
- oko 40 ljudi umire od gladi

Jesmo li svjesni da smo kao industrijska civilizacija postali prijetnja sami sebi i svom golom opstanku? Jesmo li svjesni da moramo izgraditi znanja i vještine potrebne za život na ovoj planeti, ali tako da i drugi koji dođu poslije nas mogu nastaviti živjeti ovdje? Održivi razvoj je globalni pojam i tiče se svih stanovnika naše

planete. Globalno gospodarstvo mora odgovarati ljudskim potrebama, ali razvoj treba smjestiti u ekološke granice planeta.

Osim na lokalnoj i globalnoj razini promjene u ponašanju, načinu života i razmišljanja moraju se dogoditi i na individualnoj razini u umu i duši svakog od nas. Moramo naučiti i znati da bismo htjeli i mogli djelovati. Obrazovanje za održivi razvoj je obrazovanje danas za sutra, ako svijet želimo ostaviti mladima.

Pa počnimo od svakodnevice.

Živimo u vremenu i društvu koje stvara gomile otpada kojeg po mogućnosti pokušava sakriti i odbaciti što je moguće dalje od nas osobno, posebno onog kojem treba dugo vremensko razdoblje za razgradnju pa je to još jedan razlog zbog kojeg dolazi do narušavanja klimatske ravnoteže. Velik dio odgovornosti za pretjerano i prečesto odbacivanje korisnih stvari ima način života koji zapravo promovira beskonačnu i neodgovornu potrošnju. Stvoreno je društvo potrošača. Izloženi smo teroru reklama kojima je glavno pravilo: kupi - potroši - baci. No, ekosustavi i biokapacitet našeg planeta nisu beskonačni i zahtijevaju odgovornost u njihovu korištenju.

U mnogim domaćinstvima i do polovine volumena prosječne kante za smeće zauzima upravo organski otpad (hrana iz kuhinje i papir/karton), iako se ovog tipa otpada vrlo jednostavno možemo riješiti kompostiranjem proizvoda.

Što ja tu mogu? Što mi je činiti? Kako početi? Već smo počeli, istina sitnim koracima za čovječanstvo, ali...

U svakoj učionici u školi odvajamo papir od smeća, nakon užine spremnice odvajaju plastični otpad, gasimo svjetlo u hodnicima, WC-ima i učionicama, a iz nas je i prva veća dobro obavljena akcija sakupljanja starog papira. Bit će još akcija, a do tada sjetimo se ponekad onih rečenica iz pisma Indijanskog poglavice Seattlea bijelom čovjeku, napisano prije više od 150 godina:

Morate naučiti svoju djecu da je tlo pod njihovim stopama pepeo njihovih djedova. Tako da bi oni poštovali zemlju, recite vašoj djeci da je zemlja s nama u srodstvu. Učite vašu djecu kao što činimo mi s našom da je zemlja naša majka. Što god snade nju snači će i sinove zemlje. Ako čovjek pljuje na tlo pljuje na sebe samoga.

Ljiljana Bukal

Kratki razgovor s profesorom Željkom Lozušićem

Sjeverna zora našeg profesora informatike

Zašto ste zapravo bili u Finskoj?

„U sklopu IPA projekta informatička znanja za uspješniju i kreativnu budućnost. Cilj projekta je promocija cijeloživotnog učenja kroz e-learning portal s materijalima o ITC i informatičkim priručnikom za nastavnike baziranom na potrebama tržišnog rada.“

Je li istina da ćemo možda dobiti pametnu ploču? Mislite li da će pametna ploča utjecati na učenike?

„Najvjerojatnije ćemo ju dobiti. Utjecati će na učenike onoliko koliko ćemo je pametno primijenjivati.“

Što Vi mislite o projektu?

„U sklopu projekta svaka od četiri škole radi na nastavnom materijalu iz informatike koji će eksperimentalno biti primljeni u sklopu izvanrednih aktivnosti. Tako će ja od strane naše škole predstavljati radne materijale za osme razrede, vezane za kreiranje dinamičnog web-sita. Svi detalji o tome bit će objavljeni na stranici: www.inf.holes/wp“.

Mislite li da će se zbog stanja u državi projekt moći realizirati u svakodnevnom školovanju?

„Mislim da je važno usvajati znanja i primijenjivati nove tehnologije u IT sektoru, a svakako time možemo doprinijeti inapretku društva.“

Jeste li našli slobodnog vremena za obilazak Finske i kako vam se sviđa ta zemlja?

„Slobodnog vremena je bilo nakon svih odrađenih aktivnosti, u kasnim poslijepodnevima satima. Ukratko, Helsinki je uređen grad. Prolaskom kroz neka predgrađa uočio sam lijepe obiteljske kuće, puno prirode i zelenila.“

Što Vas se posebno dojmilo u Finskoj?

„Gradske knjižnice, media centri i mnogi slični prostori koji služe đacima, studentima i građanima za organizaciju događaja, foruma, snimanje glazbe i videa za zabavu...“

Finska je zemlja visokog standarda života i pozitivnog mentaliteta stanovnika. Koliko ste Vi svjedočili tim tvrdnjama i jesu li istinite?

„Zaista je zemlja visokog standarda, a također standarda u obrazovanju. Finski obrazovni sustav u svijetu je prepoznat kao kvalitetan i bilo bi dobro primjeniti neke elemente iz tog sustava u našem kao npr: fleksibilnost, kreativnost učenika, rad u manjim grupama... Učitelji su u Finskoj visoko cijenjeni i to su isticali u svim susretima u finskim obrazovnim institucijama.“

Možete li reći poneku zanimljivost u vezi Finske?

„Iako na krajnjem jugu Finske, čak se iz Helsinkia ponekad mogu vidjeti bljeskovi polarne svjetlosti tj. Ourora borealis ili Sjeverna zora.“

Gabriela Hanžek, 7.b

Domjenak na Valentinovo

Svake godine na Valentinovo u našoj školi tradicionalno se organizira ples. Ove školske godine prije plesa u športskoj dvorani profesor informatike Željko Lozušić u sklopu projekta Informatička znanja za uspješnu i kreativnu budućnost (ICT4SCF) pričao nam je o slobodnoj aktivnosti od „bita do robota“. Objasnio nam je što će se u tom projektu raditi i uveo nas u osnove projekta. Projekt je zanimljiv, pa smo se odlučile prijaviti. Nakon završetka prezentacije izašli smo u hol na domjenak gdje nas je dočekao švedski stol-catering, vrhunska hrana poslužena u grijanim posudama. Neki od nas prvi put su jeli uz svijeće i miris crvenih ruža.

Antonija Krajinović i Helena Hudiluk, 8.a

Profesor informatike regrutira

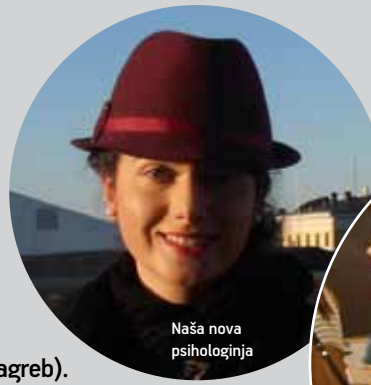

Hm, nije loše.

Miris ruže i svijeće

Od 19. kolovoza 2013. godine naša je škola uključena u projekt „Informatička znanja za uspješnu i kreativnu budućnost“. Vodeći partner projekta je OŠ E. Kumičića iz Slatine, a partneri na projektu su osim naše škole i Osnovna škola Dobriše Cesarića (Zagreb), Osnovna škola Otona Ivekovića (Zagreb) te Grafička škola iz Zagreba (Zagreb).

Projekt se provodi u sklopu IV. IPA komponente (Razvoj ljudskih potencijala), a njegova ukupna vrijednost iznosi 204.224,23 €.

Osnovni cilj projekta je omogućiti bolju inkluziju informatičkih kompetencija i digitalne pismenosti u četiri osnovne i jednoj srednjoj školi, te promovirati cjeloživotno učenje koristeći novorazvijeni E-portal i priručnike. Krajnji korisnici programa su 1082 učenika osnovnih škola, 10 učenika iz Grafičke škole, te 30 učitelja informatike.

Kroz projekt se provode mnogobrojne aktivnosti poput analize tržišta rada i potreba obrazovnih sustava, pripreme i razvoja informatičkih kurikuluma, te njihova implementacija u osnovne škole, nabave IT opreme, izrade E-learning portala i digitalnih materijala za portal i dr.

U sklopu projekta naš profesor informatike i projektni ekspert Željko Ložušić te školska psihologinja i koordinatorica projekta za našu školu Valentina Božičević Gunjina imali su priliku u studenom prošle godine otputovati u glavni grad Finske, Helsinki, na stručno usavršavanje.

Vratili su se prepuni dojmova što radi grada, a što radi finskog obrazovnog sustava koji slovi kao jedan od najuspješnijih u svijetu.

Oduševio ih je Helsinki koji prema nekim istraživanjima slovi kao jedan od najugodnijih gradova za život, unatoč tome što se nalazi u području snježno-šumske klime. To je grad prekrasne neoklasicističke arhitekture u kojoj je prepoznatljiv ruski utjecaj, budući da je grad više od stotinu godina bio pod vlašću Rusije.

Nešto manje im se svidjela duga noć, naime, razdanjvalo se oko 9 sati ujutro, a već oko 3 sata poslijepodne počinjalo se smračivati, međutim, dojam su popravili Finci koji su se, suprotno stereotipnom mišljenju da su ljudi sa sjevera hladni, ipak pokazali kao izuzetno gostoljubivi i dragi domaćini.

Za vrijeme boravka u Finskoj posjetili su Gradsku knjižnicu, Gradski ured za obrazovanje, Media centar, Ministarstvo obrazovanja te jednu osnovnu školu. Filozofija finskog obrazovnog sustava temelji se na mišljenju da svatko ima nešto za doprinijeti te da čak i oni koji imaju problema s određenim predmetima ne smiju biti ostavljeni, nego se s njima treba dodatno raditi. Znanje se izuzetno cijeni. Jako su cijenjeni i profesori, a učiteljska zanimanja su najpopularnija te učiteljske akademije uspijevaju uspisati samo iznimno dobri učenici. Razredi su manji nego kod nas i općenito je atmosfera poprilično opuštena, manje se inzistira na disciplini učenika,

međutim, zauzvrat učenici samoinicijativno i bez potrebe za dodatnim motiviranjem od strane profesora odraduju svoje zadatke. Izuzetno se važnim smatra prepoznati jake strane svakog učenika te ih usmjeriti prema onim zanimanjima u kojima je najveća vjerojatnost da ostvare uspjeh. U razredima je zastupljena najmodernija informatička tehnologija, a učenici većinom rade na laptopima.

Unatoč tome što su imali malu nezgodu pri povratku kući, naime, gotovo su zakasnili na avion, profesor Ložušić i školska psihologinja vratili su se zadovoljni onime što su vidjeli, prepuni elana da novostečena znanja počnu primjenjivati kako u daljnjim aktivnostima projekta tako i općenito na svojim radnim mjestima.

Uredništvo

Svijet informatičke i komunikacijske tehnologije na međunarodnom sajmu CeBIT 2014. u Hanoveru u Njemačkoj posjetio projekti tim projekta ICT4SCF

Od 10. do 14. ožujka 2014. u Hanoveru u Njemačkoj održava se međunarodni sajam CeBIT (Centrum für Büroautomation, Informationstechnologie und Telekommunikation) koji je posjetio projektni tim projekta Informatička znanja za uspješnu i kreativnu budućnost (ICT4SCF) te samim time uspješno realizirao još jednu u nizu projektnih aktivnosti.

Naime, projektna aktivnost „Posjet CeBIT sajmu“ planirana je u sklopu projekta ICT4SCF koji se sufinancira

sredstvima europske unije (vrijednost projekta 204.224,23 eura) iz Europskog socijalnog fonda pri Daljnjem razvoju i provedbi hrvatskoga kvalifikacijskog okvira, a u svrhu razvoja novih informatičkih kurikula temeljenih na uspostavljanju novih ishoda učenja u nastavi informatike. CeBIT je svjetski najveći i najvažniji sajam koji se održava svake godine na površini od 450000 kvadratnih metara koji posjeti oko 900000 posjetitelja. CeBIT je prvi puta održan davne 1970. godine u hali broj 1 koja je u to vrijeme bila najveća izložbena hala na

Naša ravnateljica na svjetskom sajmu elektronike

svijetu, ali ne kao samostalan sajam već u sklopu hanoverskog sajma. Osamdesetih godina informatičke tehnologije i komunikacije razvijaju se nevjerojatnom brzinom te sajam 1986. godine postaje samostalna izložba. U sklopu projekta ICT4SCF nabavit će se informatička oprema koja je potrebna za nastavni proces te za provođenje projektnih aktivnosti pa je projektni tim posjetio sajam u svrhu pronalaženja najboljih i primjerenih rješenja IT tehnologije.

Melita Schmitz, prof., voditeljica projekta

I improvizirati treba znati

„Jazz na kotačima„ je moderni dvojezični edukacijski program koji kroz „putujuće“ radionice promovira jazz glazbu prvenstveno. Program je namijenjen proširenju postojećeg programa glazbene kulture, koje kao jedno od područja tematike obrađuju i jazz glazbu.

Jednog utorka smo imali poseban sat glazbene kulture. Prva posebnost bila je ta što su nas, tri 8. razreda uspjeli nagurati u jednu učionicu i mogu vam reći da je bilo zabavno prvi put tako pratiti nastavu. Sad mi je jasno zašto neke učenike prate neke priče. Sat ili radionicu održao nam je hrvatsko-američki bračni par Lela i Joe Kaplowitz. Na početku oboje su nam se predstavili vrhunskom jazz izvedbom na svojim instrumentima, gopoda Lela glasom, a gospodin Joe na klaviru. Uveli su nas u povijest jazza, vrijeme i mjesto njegovog nastanka i prilike u kojima je nastajao. Gospodin Joe nam je malo na lošem hrvatskom a više na engleskom dočarao vrijeme jazz i njegovog vrhunca. Izveli su nam nekoliko jazz „klasika“ i iako sam mislila da o toj glazbi ništa ne znam prepoznala sam neke pjesme. Zato ih i nazivaju klasicima. Naučili smo što je to improvizacija, zašto je ona najvažnija u jazzu i dobili smo priliku improvizirati s njima. U početku, svi smo sramežljivo gledali udaraljke u svojim rukama i reda radi izvodili buku na njima, no s vremenom kad smo osjetili ritam u toj buci, shvatili smo da stvaramo i mi glazbu i počeli smo uživati i improvizirati. Bila je to čista uživanja. Došao je kraj sata, pomalo prebrzo.

Na kraju smo zamolili gospodu Kaplowitz da nam odgovori na par pitanja.

Zašto ste se odlučili baviti jazzom?

-Obožavam jazz zato što mi dozvoljava slobodu da improviziram, to mi je najdraža stvar u jazzu.

Od kuda dolazite?

-Ja sam inače rodom iz Siska, ali sam dosta dugo živjela u Rijeci, na Kvarneru, Lovranu i u Americi, tamo sam upoznala svog supruga.

Tko financira program?

-Financiraju nas razne institucije od Grada Zagreba, Grada Rijeke, Ministarstva kulture i Američka ambasada.

Jeste li ikada bili u Americi?

-Da, živjela sam u Americi 5 godina.

Kako vam je bilo živjeti tamo?

-Izvršno, živjela sam u New Yorku to je bilo predivno iskustvo. Tamo sam naučila puno toga o jazz glazbi i životu. Upoznala sam puno prekrasnih ljudi i bilo je to stvarno prekrasno iskustvo. Svima preporučam ako su u mogućnosti neka odu u taj grad. Ja sam otišla sa 22 godine, a otišla sam na 5 mjeseci, a ostala 5 godina. Trenutno živim u Zagrebu.

Jeste li bili na Manhattanu?

-Da živjela sam tamo baš kod centralnog parka, na 97 ulici Central Park West.

Koja vam se škola do sad najviše svidjela?

-To je tako teško pitanje. Sve su škole posebne na svoj način. Iz svake škole imam lijepa iskustva. Kada smo bili u Vukovaru imali smo 150 ljudi i nije ih bilo nimalo sram. Njih 15 je sa mnom na pozornici pjevalo i improviziralo, te mi je zbog toga to jako ostalo u pamćenju. Također smo radili s djecom s posebnim potrebama.

**Produženi boravak
-novost u našoj školi**

Dnevna doza kreativnosti-nikad dosta

U boravku
gradimo
brodove

Produženi boravak je oblik nastave koja se veže na nastavu u nižim razrednim tj. razrednu nastavu. Djeca od 1. do 2. razreda pohađaju produženi boravak. Jedan prosječan dan u produženom boravku bi izgledao otprilike ovako.

Djeca dolaze u školu u 8 h u jutro te imaju regularnu nastavu do 11 i 20, nakon nastave djeca koja ne idu u produženi boravak odlaze doma, a djeca koja idu u boravak ostaju u školi. Ja kao učitelj počinjem raditi u 12 sati tada i preuzimam djecu iz razredne nastave. U 12 i 15 odlazimo na ručak u školsku blagavaonicu, gdje djeca imaju svakodnevno topli obrok. Nakon ručka vraćamo se u razred gdje se djeca odmaraju od škole i školskih aktivnosti. Igraju razne društvene igre, crtaju, igraju kompjutorske igrice itd. (samostalno se druže i igraju) uz moje prisutstvo. Zatim dolazi vrijeme pisanja domaće zadaće i vježbanja. U 2 i 15 odlazimo na užinu i nakon užine ako je lijepo vrijeme idemo na školsko igralište. Ili gledamo crtiće i bavimo se likovnim djelima. Roditelji dolaze po djecu u periodu od 12 do 17 sati.

Pokušavam da svaki dan bude drugačiji što se tiče igara i likovnih aktivnosti, mada se neke stvari ne mijenjaju, a to su rutine oko ručka, užine i pisanja domaće zadaće. Rad u boravku je po mnogima opuštajući, ali on je sve samo ne opuštajući. Ja kao učitelj sam konstantno na oprezu i uz djecu od 12 do 17 sati, bez prestanka, svaki dan treba osmisлити da djeci bude opuštajući a ujedno i da nešto nauče i provježbaju gradivo koje su taj dan radili.

Rad u boravku mora biti vrlo kreativan, a ja kao učitelj razredne nastave i likovne kulture, mislim da se vrlo dobro snalazim. Volim raditi u školi s djecom, a i u boravku pogotovo što imam čak i malo više slobode nego učitelji razredne nastave i mislim da se tu mogu isticati kao učitelj likovne kulture.

-
Krešimir Pelc, učitelj

Kako vam se svidjela naša škola?

-Izvršni ste bili, imate dobar ritam i jako lijepo pjevate. Ipak malo ste sramežljivi što se tiče pojedinačnih izlazaka.

Koliko dugo predstavljate jazz po školama?

-Od 2010. godine, već tri godine. Prošli smo sve od Slavonije, pa sve do Šibenika.

Jeste li ikada imali tremu prije nastupa?

-Jesam, čak više puta, kada se radilo o skladbama koje su mi bile jako bitne, te kada sam radila s nekim važnim orkestrima. Najviše sam imala tremu kada sam nastupala s orkestrom Dukea Ellingtona. Orkestar još uvijek postoji, iako on više nije živ, te nema originalnih članova, ali ima dosta starijih svirača.

Koje sve instrumente svirate?

-Malo se koristim klavirom i udaraljka, ali prvenstveno pjevam. No moj muž Joe, on je multiinstrumentalista. On svira klavir, tubu, orgulje, pa čak i bas gitaru pomalo.

-
Gabriela Bajić, 8.c

Povijest Jazz

Joe

Improvizacije
glasom

Improvizacije
udaraljka

Postani pilot

Kako se bliži kraj školske godine nama osmašima sve je teže i ne znamo što bismo upisali. U pomoć su nam 25. travnja došli Djelatnici Hrvatskog Ratnog zrakoplovstva (HRZ). Pričali su nam o svom zanimanju i da je bitno imati: volju, dobre ocjene, biti zdrav i da se s tim sve može. Pokazali su nam prezentaciju o pilotima, avionima i što je sve potrebno da postanemo jedan od njih. Nakon prezentacije pokazali su nam nešto od svoje opreme i objasnili za što koji predmet služi. Svi učenici bili su oduševljeni i kao nagradu su dobili naljepnice i letke.

Helena Hudiluk i Antonija Krajinović,

Puna oprema

Budi pilot

Nermin i kaciga

Friends forever

Tapkanje (ilegalci)

U našoj školi već neko vrijeme na hodnicima možemo vidjeti učenike kako se tapkaju. U kućnom redu škole piše da je to zabranjeno jer bi se učenici mogli posvađati ili potući, ali ni to ništa ne vrijedi. Kako kažu: **ZABRANJENO JE SLADE!** Na satovima razrednog odjela pokušavamo suzbiti tu „ovisnost“. Tu ne vrijede nikakvi razgovori i savjeti, zato jer će ilegalci uvijek biti ilegalci.

Ivona Frliak 5.B

Tapkanje

Školski tattoo

Ako promotrite ruke učenika, primijetit ćete tako zvane školske tetovaže. Kada učenici ne prate nastavu šaraju po bilježnicama, klupama pa čak i rukama. Po tetovažama možemo saznati mnogo toga o učenicima npr. njihove simpatije, osjećaje ili vrstu glazbe koju slušaju. Tetovaže isto tako mogu biti šalabahteri za razne testove, podsjetnici za obaveze ili broj cure/dečka. Većinom to rade djevojke, ali ponekad se to može vidjeti i kod mladića. Svima je to kul i zabavno, ali ako niste znali kemikalije iz flomastera i kemijskih olovaka ulaze za 6 minuta u krv što može biti štetno posebice za učenike koji su alergični.

Klaudija Markovinović i Leonarda Radoš

Hrana

Ljubaf

Ime koje se ne izgova

Vijest u slici

Božićna bajka u drugom stilu

Ove godine dolazak Božića proslavili smo školskom priredbom umjesto Božićnim sajmom. Pogledajte:

Donatelo

Preslatki

Anđeli u Soblincu

Patuljci super pjevu

Prvašići

Kićenje jelke

KEKSI I ČOKOLADA ZA PROMETNU PATROLU

Kud baš mi da intervjuiamo i nadziremo rad policajca, mislile smo Leonarda i ja kada nas je pedagogica 18.rujna 2013., izvela na cestu ispred škole, da budemo pridruženi članovi u prometnoj patroli s Policijske postaje Sesvete.

Svake godine učenici sedmih razreda dva školska sata prate rad policijske prometne patrola kako bi upoznali njihovu ulogu u prevenciji prometnih nesreća. Osnovna aktivnost ove patrola bila je kontrola brzine. Pokazali su nam mjerač brzine, kako on radi i kako se njime rukuje. Razgovarajući sa policajcem Ninom Vidovićem, saznale smo da njegov prvobitni san nije bio ni blizu onome što danas radi. On je htio biti kuhar, no kako u mjestu gdje je on živio nije bilo te škole upisao se na policijsku akademiju i lagano zavolio svoj posao. Razgovarajući i gledajući policajce kako rade svoj posao, ogladnili smo. Spasila na je gospođa Branka iz kuće broj 70 kada nam je donijela čokoladu i kekse. Punih trbuha i dobre volje, intervjuijali smo i neke sudionike u prometu, jednog instruktora iz Autokluba Sesvete i vozača Vindijinog kamiona. Bilo je zanimljivo kada nam je instruktor Željko Vizec ispričao kako je skoro napravio prometnu nezgodu za vrijeme ispita jednog njegovog kandidata, a vozač Vindijinog kamiona priznao nam je da se ponekad u vožnji osvježi jogurtom koji prevozi u Zagreb. To radi već 30 godina. Vrijeme nam je brzo prošlo u razgovoru sa policajcem i vozačima i nije nam bilo žao što nismo bile u razredu.

Vjerana Bukal, 7.b

Zbor

Instruktor

Ekipa na dijelu

Valentinovo

RUŽE, PLES I SIMPATIJE

U veljači, 14. u našoj školskoj dvorani u Soblincu održao se ples za Valentinovo. Prvo kada su ušli, svi su ili samo ukočeno stajali ili sjedili. Profesori su maknuli klupe te se situacija sve više počela zahuktavati. Plesalo se, skakalo i bilo je vruće. Neki dečki donosili su cvijeće i poklone svojim simpatijama. Nakon takvog plesa bilo nam je žao ići na nastavu. Ovo će Valentinovo mnogima ostati u sjećanju do kraja života.

Ivona Frljak, 5.B

Što je u večici

Adamoveče
mame i
bake

Dani kruha u Adamovcu

Školska svečanost u povodu Dana kruha i Dana zahvalnosti za plodove zemlje održana je 24.10. 2013. u Adamovcu. Različiti oblici kruha, peciva, kiflica i slanaca ukrasili su hodnik.

Župnik je blagoslovio hranu, a onda su svi prisutni zajedno blagovali. Mi učenici drugog razreda i naša učiteljica osmislili smo i realizirali priredbu na kojoj su se slavili plodovi zemlje riječju, plesom i pjesmom. Postavili smo izložbu radova i plodova u hodnik.

-

Karla i Paola Tušek II.r., PŠ Adamovec

Dan kruha i zahvalnosti za plodove zemlje u našoj školi

Zahvalni i siti

Dan kruha obilježili smo u petak, 18.10.2013.

Priredba povodom dana kruha počela je u 12 sati i 15 minuta. Priredbi su prisustvovali učenici, roditelji, školska pedagoginja, ravnateljica, župnik Franjo Jačmenica i župnik Marijan Prepeljanić. Voditeljica programa priredbe bila je učenica Lara Šimunović. 3.a razred je plesao i pjevao o dječaku Ivi i djevojčici Marici koji su brali jabuke. Najzanimljiviji su mi bili ples i pjesma o Ivi i Marici. Župnik Franjo Jačmenica nam je pričao o tome kako je 22 godine svog života proveo u misiji u Africi pomažući siromašnima i bolesnima.

Nakon priredbe župnik Marijan Prepeljanić blagoslovio je kruh i peciva. Od svih kruhova i peciva najviše mi se svidio kruh moje prijateljice Dore Lacković. Potom su neki učenici otišli na nastavu, a neki su otišli kući podijeliti blagoslovljeni kruh i peciva sa svojim ukućanima.

David Vokić, 2.b razred

Soblinečke mame i bake

Adamovec
priredba

Priredba za Svetog Nikolu

POČECI VELIKOG NOVINARA

Uoči dana Svetog Nikole u školi smo imali priredbu. Sudjelovali su učenici od 1. do 4. razreda.

Za voditelja priredbe dužnost je dopala mene. Osjećao sam se uzbuđeno i sretno, ali i pomalo zabrinuto. Tjedan dana prije Svetog Nikole počele su probe. Sve je teklo u najboljem redu, dok nije došao taj dan. Bio sam uzbuđen i imao sam malu tremu. Bojao sam se kako ću to izvesti pred tolikom djecom i roditeljima. Sve je bilo relativno dobro dok se dvorana nije počela puniti. Trema je bila sve veća. Gledao sam učiteljicu da mi da znak da priredba počne. Izašao sam najaviti prvu točku. Mislio sam da će mi papir ispasti iz ruke. Sa prvom rečenicom sve je nestalo. Išla je točka za točkom, a ja sam bio sve opušteniji i smireniji. To je za mene bilo jedno veliko iskustvo.

-

Slavko Šimunović, 4.b

Sveti Nikola

Pahuljice

Projekt: Školska ploča uspjeha

S početkom veljače započeo je projekt Školska ploča uspjeha koji će se provoditi do kraja školske godine. Budući da učenici čine mnogo toga što zaslužuje pohvalu, učitelji su odlučili napraviti ploču na kojoj će se svakodnevno moći pročitati pohvale i pozitivni komentari vezani uz ponašanje učenika, školski i izvanškolski uspjeh. Učenike pohvaljuju predmetni učitelji i razrednici tijekom svakog dana, a i sami učenici mogu predložiti nekog učenika za pohvalu. Vjerujemo da pohvale imaju snažan utjecaj na svakog pojedinca, a osobito na djecu koja još uvijek razvijaju svoju ličnost. Nadajmo se da ćemo i mi učitelji na taj način još više primjećivati lijepe stvari koje doživljavamo sa svojim učenicima i da ćemo se i mi bolje osjećati na svom radnom mjestu.

Koordinatori:
Aleksandra Knoll Beštak, prof. engleskog
i Gabriela Teskera prof. glazbene kulture

Adamovec

Soblinec

Rupe na ploči uspjeha

Nedavno je u našoj školi postavljena ploča uspjeha. Na toj se ploči nalaze učenici koji čine dobre stvari drugima. Uhvatile smo nekoliko učenika kako pribadačama budu fotografije učenika koji su pohvaljeni. Kada smo ih pitale zašto to rade rekli su: "Čisto iz dosade!", ali po našem zaključku oni su ljubomorni.

p.s. Svatko se može pridružiti ploči uspjeha, samo učinite nešto dobro za druge.

Vjerana Bukal i Klaudija Markovinović, 7.b

Iz perspektive osmaša

Vjerojatno već i prvašići znaju da će kada krenu u osmi razred sjediti na „d“ klupi u holu. Tako je i moja generacija sada tamo. Na klupi je nekada zabavno, a nekada dosadno (naravno uvijek je najveselije u petak). Puno se i važnih događaja desilo na klupi. Tamo su neke veze počele, a neke završile. Na njoj smo se svadali i mirili. Na njoj se osjećamo starije, tada su svi za nas djeca. Kada smo na njoj, mi smo glavni. Shvatiti ćete kad se je dokopate.

Ima jedna klupa..... Iz perspektive sedmaša

Svi znamo da je klupa u školskom hodniku rezervirana za osmaše i da su tamo gotovo svaki odmor. Je li ta klupa samo za njih? U našoj školi svake godine je klupa mjesto za osmaše, njihov kutak u školi i kao da se nasljeđuje. Ako malo pogledamo što se događa kada se tamo okupljaju vidimo da nema ničega posebnog. Neki sjede, jedu, zezaju se, leže ili su na svojim mobitelima fejsaju i objavljuju fotke s odmor. Ne razumijem zašto je to mjesto toliko posebno jer to nije jedina klupa u školi. To je obična klupa, ali možda se tamo druže "cool" i zabavne osobe. Možda ćemo mi to tek moći shvatiti sljedeće godine. I ma sto ja sad rekla, jedva čekam da i ja sjednem na tu klupu.

Klaudija Markovinović 7.b

Izgubljeno, nađeno, poklonjeno

U travnju ove godine naša je škola organizirala humanitarnu akciju pod nazivom „Izgubljeno-nađeno“. Radilo se o odjeći koju su učenici tijekom prethodne dvije godine izgubili u prostorijama škole, a nikada je nisu potražili, iako je u nekoliko navrata bila izložena u školskom hodniku. Nakupilo se tu svega, od majica, hlača, jakni pa sve do kapa i šalova. Naši vrijedni učitelji svu su odjeću oprali i ispegłali, a Vijeće učenika odlučilo je da se daruje najbližem dječjem domu. Ravnateljica je jedva uspjela utrpati tu silnu količinu odjeće u svoj automobil te ju je u pratnji dviju djevojčica odvezla u Dječji dom u Vugrovcu i na taj način razveselila mnoga dječja lica.

Uredništvo

Izgubljeno

Koliko stvari a niko se ne javlja

Vijest u slici:

U čast našeg jezika

Mudra publika

Hrvatski ja volim

Uz tjedan hrvatskoga jezika od 11.-17. ožujka 2014.

Hrvatski jezik se voli znanjem

Jezik je kao i čovjek, rađa se raste, razvija, a ako nema onih koji ga, uče, govore, vole i njeguju, može i umrijeti i nestati. U petak, 14.03. učenici razredne nastave u Soblincu, obilježili sjećanje na Deklaraciju o nazivu i položaju hrvatskoga književnog jezika.

AKZ

(Adamovečki kviz znanja iz hrvatskog jezika)

U Područnoj školi u Adamovcu svake se godine na poseban način obilježavaju Dani hrvatskoga jezika (11.-17.ožujka). Profesori hrvatskog jezika odaberu ponajbolje učenike iz svakog razreda tako da ih bude po četvero u svakoj natjecateljskoj grupi. U kvizu nastupaju samo učenici viših razreda. Ove godine međusobno su se borile ekipe Lirića i Epića. Svaka ekipa odgovara na pitanja o hrvatskoj gramatici, pravopisu i književnosti iz čemu im pomažu tzv. džokeri (džoker - prijatelj i džoker - publika). Ekipe ih mogu iskoristiti u svakom trenutku, no samo jednom. Ostali učenici škole navijaju te izrađuju prigodne transparente i ostale navijačke rekvizite. Kviz traje jedan školski sat. Za svaki točan odgovor ekipe dobiju po jedan bod. Ako nijedna ekipa ne zna odgovor na isto pitanje, obje gube po jedan bod. Došaptavanje iz publike kažnjava se oduzimanjem jednog boda ekipi kojoj je pitanje bilo namijenjeno. Budući da se natjecanje organizira posljednjih pet godina, dobro smo upoznati s pravilima kviza. Učenici koji sudjeluju u kvizu posebno se pripremaju i s nestrpljenjem iščekuju dan natjecanja. Ekipe uvijek budu primjereno nagrađene za postignuti uspjeh. AKZ nam pomaže da utvrdimo gradivo iz hrvatskoga jezika i književnosti, a sudionicima natjecanja da razviju pozitivan natjecateljski duh.

Petra Kiternaš i Kristina Beštak, 7.a

Napeto je...

Pripreme

RIMLJANI, ŽIVOTINJE I STARAČKI DOM

Maškare ili maskembal u školi, je dan kada u školu dolazimo odjeveni u najneobičnijim kombinacijama. Ove godine maskirali smo se tematski- likovi iz književnosti ili filma.

Svaki razred je dobro sakrio svoju masku sve do zadnjeg trenutka, tj. dolaska u dvoranu. Pri ulasku u dvoranu komentiramo maske "suparničkih" razreda. Miješamo se sa Rimljanima, Grcima, kromanjoncima, seljacima, bijesnim lisicama i psima te bakicama i dedekima iz staračkog doma. Nakon predstavljanja razreda, žiri u tajnosti odabire pobjednika školskog maskenbala. To je napetiji trenutak ceremonije. Proglašenje! Ove godine na tron su se popeli starci iz staračkog doma 8.b, dokumentarac Đele Hadiseselimovica iz 6.b i Vlak u snijegu 3.b. Čekamo vas do godine!

Marta Milek, 8.b

Valentino u Adamovcu

Učenici 2. razreda u Adamovcu, sa svojom učiteljicom Ankicom Dmejhal i učenicama 6. razreda Anamarijom Ereš, Veronikom Lovrić i Marijom Jelovečki, postavili su izložbu u predvorju škole povodom Valentino.

Afričke misije svećenika Franje Ječmenice

„Puno sam vam dao ali sam i puno naučio od vas“.

I ove godine obilježili smo Dane zahvalnosti za plodove zemlje. U školskoj dvorani izložili smo kruh, peciva i kolače koje su pripremile vrijedne ruke naših majki od plodova zemlje. Prije no što je posvetio naš kruh, velečasni Marjan Prepeljanić upoznao nas je s vlč. Franjom Ječmenica, misionarom koji je 22 godine proveo u Beninu, zapadnom dijelu Afrike.

Sa zanimanjem smo slušali velečasnog Ječmenicu koji nam je približio teškoću ljudi koji žive u siromašnim zemljama te nas je upoznao koliko je potrebno muke i odricanja kako bi se tim ljudima barem malo pomoglo, a najviše približio Krista. Za svog mandata u Africi krstio je veliki broj ljudi, sagradio mnoge kapele, crkvu, a ono što je još važnije na put svećeništva potaknuo mnoge mlade. Velečasni Jačmenica više od sat vremena govorio je o dugim godinama misijskog djelovanja u jednoj od najsiromašnijih zemalja zapadne Afrike. Sa zanimanjem smo pratili slikovni i govorni prikaz života afričkog čovjeka kojemu je strano gotovo sve ono što moderni zapadni svijet uzima zdravo za gotovo.

Govoreći o djeci koja su od najranije dobi iskorištavana i izrabljivana radeći poslove za odrasle, o djevojkama koje se ne školuju već su od djetinjstva predodređene udati se i biti nekome druga ili čak i dvadeset i druga žena, o životu u kolibama na vodi, slavljenju svete mise u crkvi u kojoj je i više od 40 stupnjeva, opasnostima od bolesti kao je malarija ili ugrizi zmija i škorpiona, misionar je naglasio da je ipak afrički čovjek sretan jer svoju radost pronalazi u vjeri.

Nakon njegove prezentacije, imali smo priliku i čast postaviti mu nekoliko pitanja:

- Kako ste se odlučili postati svećenik, kada je to bilo i koja vam je bila prva župa?

Biti svećenik je Božji poziv, Isus me pozvao. Sjećam se prvog razreda 1961. g, sva su djeca htjela postati nešto uobičajeno što inače djeca žele, a ja sam već znao da želim biti svećenik. Svećenik sam postao 1980.

godine a prva služba mi je bila kapelan u župi Zlatar do 1981. godine.

- S kolko godina ste otišli u Afriku i u koju državu. Kako ste se osjećali kad ste se pakirali?

Odlazim 1981. godine, sa 27 godina u Benin kao prvi svećenik misionar iz Zagrebačke

Nadbiskupije. Išao sam u sasvim nepoznato, nisam ni znao gdje se Benin nalazi. Jedna prijateljica lječnica mi je govorila o bolestima, a za ostale stvari se nisam pripremao. Uvijek kada ideš u nepoznato se bojiš, ali budući da je to bio Božji poziv nisam se bojao.

- Kada ste kročili na tlo Afrike, što vam je sve prošlo kroz glavu, kakve misli? Kako su vas tamo primili i kako ste se snalazili??

Prvi osjećaj, velika vrućina i vlaga, čak i u 6 sati ujutro. Jako lijepo su me prihvatili, nisam bio prvi bijelac za njih tamo. Za njih nisam bio bijelac, bio sam otac, kako su me oni zvali. U početku naravno nisam bio sam, pomagao sam jednom crnom svećeniku. Trebalo je naučiti jako puno toga i priviknuti se na njihov način života.

-Što vam je bio cilj tamo? Kakav je osjećaj pomagati ljudima?

Najvažnije mi je bilo naviještati radosnu vijest, pripovijedati i govoriti o Isusu. Cilj mi naravno nije bila avantura i safari. Pomagati, to je osjećaj zadovoljstva, sreće i ispunjenosti. Čovjek ima mir u srcu. Nije dobro kada čovjek napravi nešto dobro i

onda traži nešto zauzvat, ja to nisam tražio.

-Kolko ste dugo bili tamo i kako ste se osjećali kada ste odlazili?

Ostao sam 22 godine. Svake 3 godine sam se vraćao kući na otpust. Nisam išao u Benin kako bih zauvijek ostao, ali uvijek kada sam uzimao kartu za Hrvatsku, uzeo sam i povratnu kartu za Afriku. Kada sam odlazio rekao sam im: „Puno sam vam dao ali sam i puno naučio od vas“.

-Što radite danas?

Od 2010. sam župnik župe Sv. Ivana apostola u Cerju, dekanat Dugo Selo.

-Što bi ste nam poručili za kraj?

Svi smo pozvani pomagati onima koji su nam daleko od očiju, ali nam nikako ne smiju biti daleko od srca. Molimo za naše misionare i misionarke širom svijeta kako bi bili hrabri i odlučni u poslanju koje im je Bog dodijelio i kako bi po svojim djelima s Kristom upoznali i Katoličkoj vjeri približili mnoge izgubljene i od mnogih zaboravljene.

Solidarnost na djelu

Naši volonteri Krijesnice ne miruju. Ovo proljeće organizirali su sakupljanje hrane za siromašne i potrebite. Tata našeg učenika Ivana Sabljakovića i vjeroučiteljice pomogli su prevesti hranu do „Kuhinjice“ u skolpu franjevačkog samostana. Od svega srca hvala svima koji su i ovaj put uljepšali Uskrs potrebitima. Nadamo se dobrom odazivu i u drugim humanitarnim akcijama, jer pomagati moramo uvijek.

Vjeroučiteljica Ferdijana Majić

Vjeroučiteljica raspoređuje snage

Pomoć stiže

Pomoć u kuhinjici

Vjeronaučna grupa pod vodstvom vjeroučiteljice Nevenke Tomić 15. veljače uputila se u Pučku kuhinjicu pri franjevačkom samostanu na Kaptolu ondje su pomagali djelatnicima koji svoje slobodno vrijeme iskoriste za pomaganje drugima. Dijelili smo hranu prali i brisali posude a nakon naporna rada trebalo je sve očistiti i obrisati. Bili smo jako sretni jer smo pomogli onima kojima ta pomoć stvarno treba.

Helena Hudiluk i Antonija Krajinović,

Složne ruke oko kolača

Helena u akciji

Posjet domu za nezbrinutu djecu

„ Ne govorim vam ovo zbog sebe, nego zbog djece u domu i vaše savjesti“

Puno puta sam bio s mamom u domu za nezbrinutu djecu u Nazorovoj ulici, ali smo ovaj put bili u Vugrovcu. Škola je organizirala akciju u kojoj je sa nekoliko djece i njihovih roditelja išlo odnijeti odjeću i obuću djeci koja tamo žive.

Kada smo krenuli u dom za nezbrinutu djecu bio sam uzbuđen jer mi je bilo drago što ću nekome pomoći, osjećao sam se dobro, bilo nam je drago što ćemo preostalu odjeću dati u dobrotvorne svrhe. Kada smo stigli tamo lijepo su nas dočekala djeca i zaposlenici. Igrali smo se s djecom raznih igara, bilo nam je super. Kad smo odlazili bilo nam je drago što smo djeci dali odjeću i stvari. Iskreno, mojoj mami i meni (ne znam za druge) je bilo žao djece koja su tamo, žao mi je kako su bez roditelja, a neke su vjerojatno i roditelji ostavili. Mislim da cijeli dan provode u tom domu, izgleda da nigdje ne idu, jedino u školu. Ta djeca su mi djelovala kao da su sretna jer smo došli k njima i igrali se, ali mislim da su jako tužni jer nemaju obitelj. Da sam ja tamo ja bi se cijeli dan plakao. Moja mama i ja ne znamo kako neki roditelj može tako ostaviti svoje dijete. Mislim da su oni, ma kako sretno izgledali, jako tužni, mislim da trebaju jako puno pažnje i da im treba još više igračka i knjiga i odjeće i obuće. Treba im u stvari i više nego drugoj djeci koja imaju obitelj jer možda im te igračke budu utjeha, možda nemaju drugu pa im jedino te knjige i igračke budu utjeha da znaju da im je netko pomogao. Njima trebaju roditelji. Najviše im treba njihova ljubav, briga, pomoć i podrška. To im zbilja najviše treba. Pa tko može neka posvoji ili udomi dijete i da mu puno pažnje i odjeće i obuće i knjiga i igračka! Tko ne može posvojiti neka im barem donese stvari ili se dođe igrati sa njima. Ja vam to ne govorim zbog sebe, nego zbog djece u domu i vaše savjesti. Potrudite se da pomognete toj djeci. Većina se ljudi samo tokom prosinca sjete darovati nešto onima kojima zaista treba pomoć, ali ja i moja mama tokom cijele godine darujemo potrebne stvari onima kojim zaista treba i radimo razne humanitarne akcije jer njima treba pomoć tokom cijele godine. Htio bi da tako svi ljudi rade humanitarne akcije, daju hranu, piće, odjeću, obuću, knjige, igračke i sve ostalo jer kada daruješ nekome neku stvar to je osjećaj kao da si to darovao cijelome svijetu. Ne mogu objasniti zašto se tako dobro osjećam kada darujem nekome nešto, ali to mi je jedan od najboljih trenutaka u životu.

—
Donatelo Timoleon Herjavić

Dječje igralište
u domu u
Vugrovcu

Misija
završena

Pisma i crteži za potrebite

Volonteri „Male krijesnice“ još jedanput su organizirali akciju sakupljanja odjeće za dobrotvorne svrhe.

Od 2. do 6. prosinca sakupljala se dječja odjeća u predvorju škole. U knjižnici smo razvrstavali odjeću na grupe: za manju djecu, bebe i stariju djecu od 12 god. Osim odjeće djeca su pisala i slala s odjećom pisma i crtala crteže.

—
Helena Hudiluk i Antonija Krajinović,

Pun stol

Lijepo je
pomagati

Kuće ljubimce volimo svi, i oni koji ih imamo i oni koji ih nemamo. Koliko se čovjek može vezati uz ta stvorenja, koliko ona čine život interesantnijima i kakve nam se sve zgode događaju s njima, čitajte u sljedećim tekstovima:

Ljubimci vaših učitelja

Po Shar Peia u Osijek, s Monom u Zagreb

Oduvijek sam željela Shar Peia, kinesku pasminu dva broja prevelike smežurane kože. Kad nas je nakon 15 godina napustila naša samojedka Meri počela sam razmišljati o ostvarenju tog sna. Krenula sam u pregledavanje oglasnika, ali ubrzo sam odustala, Shar Pei nije bio dostupan mom novčaniku. Jednoga dana slučajno sam pročitala da u Osijeku poklanjaju ženku Shar Peia, staru dvije godine. Euforija. Nazivam darovatelje i uvjeravam ih da smo mi najbolja obitelj na svijetu. Iznenađujuće brzo poklanjaju mi psa. Sljedećeg jutra krećemo u zoru u Osijek. Nije lako pronaći traženu adresu no motivacija je ogromna. Nemogu dočekati da vidim svog psa, moju Shar Peiku. Ulijećem u prostoiju iz koje se čuje glasan lavež. I desila se ljubav na prvi pogled, ugledala sam čokoladni zvrk, lajavu lopticu hopsicu koja mi je uporno htjela sjesti u krilo sa svih svojih 20 kilograma. Ne, u toj kući nije bilo Shar Pea, samo živahna mješanka koja obožava ljude, ne podnosi životinje, ne zna se šetati, alergična je i teška za održavanje. Bivše gazde brzo su nas se riješile, kao da nam nešto podvaljuju. I podvalili su nam, jer evo već pet godina umjesto Shar Pei-a u našem domu veselo nas dočekuje naša Mona, nestašno poveće klupko bezuvijetne ljubavi.

-
Dragica Vidaković Jurčević

Ajfel

Ljubimci učiteljice
Ljiljane Bukal

Paris i Ajfel – u mom dvorištu

U vrijeme kada je najstarija kćerka studirala u Orleanu pokraj Pariza dobili smo mačka i psa. Odmah je bilo jasno da će im imena biti Paris i Ajfel.

Poslije kucije Ceze, koju smo imali 10 godina, mislila sam da više nikad nećemo imati psa, jer je teško rastati se od njega. Slučaj je htio da je Paris odabrao nas. Bio je lutilica koji je hodao od kuće do kuće u našoj ulici. Budući da je naša kuća zadnja, više nije imao kamo. Cure su mu dale jesti i tako smo opet dobili psa. Paris jako voli djecu i igra s njima. Najsretniji je u nedjelju kad je pušten s lanca i tada igre s djecom u parkiću ispred kuće i u ulici nemaju kraja. Oni ga zovu imenom, a on presretan skače oko njih i prati ih u stopu. Velika je maza, stalno traži češkanje, a zauzvrat je teško obraniti se od njegovog lizanja i pusa. Svaki pas je sličan svom gazdi pa je zato Paris dobar u nogometu. Super tehnicira – kao nekad moj muž.

Ajfel je perzijski, dugodlaki, bijeli mačak koji je u naš dom stigao prije 4 godine. Kao malu bebu dobila ga je na dar moja kćerka Valentina. Nisam neka ljubiteljica maca, ali Ajfo tada nije bio veći od dlana i svi smo ga odmah zavoljeli. Sada kad se kćerka udala i odselila, mačak je ostao naša briga. Svako jutro točno u 6,30 mijauče pred vratima spavaće sobe i traži svoj doručak. U toku dana leži izvaljen negdje na suncu ili promatra ptice i muhe dok sjedi na prozoru. Omiljeno mjesto mu je ipak ispred hladnjaka, zbog konzervi s njegovom hranom.

Ljiljana Bukal

Paris
nogometaš

ROBI I MACE

Eto i mene u "Krijesnicama" zahvaljujući mojim kućnim ljubimcima, a to su pas Robi i dvije mace. Robi je "čistokrvni" mješanac star 9 godina. Udomili smo ga nakon što mu je prvi gazda iznenada umro. Vrlo je miroljubiv pas, naročito prema svojim macama kojima dopušta da se i kote u njegovoj kućici. A tek kako se igra s njima!? To biste trebali vidjeti!

Nešto i o macama. Jednom smo išle u šumu po vrganje, no umjesto vrganja kući smo donijele malu macu. Bila je, naravno, tamo ostavljena. Grozno! Zar ne!? I tako smo dobili i drugog kućnog ljubimca, a s vremenom eto i još jedne mace.

Učiteljica Maja Verk

Robi i mace

Učiteljica Mažar voli kornjače

Reptil koji uživa sjediti na papučama

Kućni ljubimac mojih ukućana je crvenouha ili kalifornijska kornjača koju imamo već sedam godina. Ona je poluvodena kornjača porijeklom iz SAD- a.

Kornjače ubrajamo u gmazove ili reptile (gmizavce), četveronožne, hladnokrvne životinje čija je temperatura tijela jednaka vanjskoj temperaturi. One mogu živjeti i duže od 100 godina, zato ih nazivaju Metuzalemima među životinjama.

Naša kornjača je velika poput dlana odrasle osobe. Glava joj je izdužena, tamnozeleno boje sa žuto-zelenim prugama. Sa svake strane, od sitnih, crnih očiju do oklopa pruža se crvena pruga po kojoj je dobila ime, crvenouha kornjača (mada nema uši). Gornja strana oklopa joj je ovalna i izbočena, prekrivena tamnozelenim rožnatim pločicama koje se krajem ljeta ljušte, dok je donja strana oklopa ravna i glatka prošarana tamnim mrljama nepravilnog oblika. Noge su joj kratke i prekrivene tamnozelenom, hrapavom kožom, a na svakoj nozi ima pet tankih, ali oštih pandžica. Rep joj je kratak poput izduženog trokuta prošaran tamnijim i svijetlijim zelenim prugama.

Držimo je u dnevnoj sobi, u velikoj plastičnoj posudi s vodom u kojoj je i veći kamen na kojem se, za sunčana vremena, obožava sunčati. Vodu joj mijenjamo svakodnevno, a tri puta tjedno joj četkicom čistimo oklop i kamen. Jede dva puta dnevno, ujutro granule bogate vitaminima i mineralima, a poslijepodne suhe račiće koji su joj prava poslastica. Jedanput tjedno jede sirovu piletinu ili ribu, dok salatu ne želi ni probati (očito je mesojed). Hranu trga čvrstom čeljusti, jer nema zube. Spava tako da glavu i lijevu prednju nogu stavi na kamen, a desnu stražnju nogu ispruži. To joj je najdraži položaj za odmor.

Voli šetati po stanu ili dvorištu pa je vikendom puštamo u šetnju. Ako šeta dvorištem moramo je stalno imati na oku kako ne bi pobjegla. Više nije tako plašljiva kakva je bila na početku kad smo je dobili. Razveseljava nas kad hoda za nama kao psić i kad se popne na naše papuče i tako sjedi satima.

-

Andreja Mažar, učiteljica RN

Reptilić

Dvije mace i pas profesora
Damira Huskića

Podjeljeno skrbništvo

Kakve kućne ljubimce imate?

-Imam bijelog mačka Teodora, još jednog crnog mačka Bertića i Sibirskog haskija Leu, koja ima jako lijepe plave oči.

Koji je od njih najstariji i slažu li se međusobno ?

-Lea je najstarija, ima šest godina. Udomio sam je iz prihvatilišta. Ponekad se svađaju, odnosno pas otjera mačke, ali većinom se ignoriraju.

Jeste li kao mali imali životinje i je li velika obaveza brinuti se o kućnim ljubimcima?

-Jesam, kroz djetinjstvo sam imao psa i mačku. Životinje su veliko zadovoljstvo ali i briga. Morate im kupovati hranu, čistiti im wc, četkati ih, a mačke se jako linjaju pa moram neprestano usisavati.

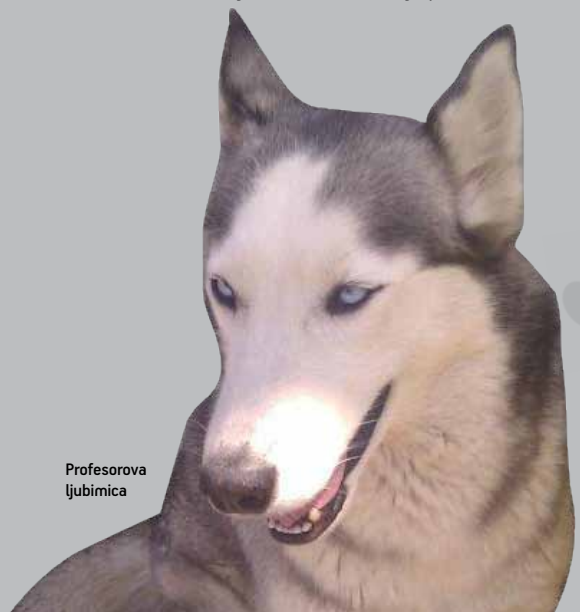
Jesu li vam ljubimci vani ili u kući, gdje spavaju?

-Pas može van, ali mačke su u kući. Imaju svoje krevetiće, ali ponekad spavaju samnom u krevetu.

Tko se brine o njima kada vas nema i biste li htjeli imati još ljubimaca?

-O psu brat i mama, a o mačkama moja bivša cura s kojom dijelim vlasništvo nad njima.

Za sada ne bih imao nove ljubimce, i ovo mi je previše.

Profesorova ljubimica

Veliki ljubimac naše knjižničarke

Jedan od njegove vrste

Kada smo zamolili gospođu Nadu Vukašinić, našu knjižničarku da nam predstavi svoga kućnog ljubimca, ona nam je osim prekrasnih fotografija ustupila i svoju kratku priču o njenom nježnom divu, Piksiu, mješancu vučjeg hrtu i velikog terijera. Ovo je priča o tome kako se Piksi usuljao u njihovu obitelj.

- Žuti se trgnuo na snažan zvuk udarca s nekog tornja u centru grada. Zvuk je bio oštar i bolan za njegove osjetljive uši. Tek što se oslobodio tišine, mraka i kratkih remenčića na svom vratu, ugledao je glavu velikog dobroćudnog psa, koji se smiješno klatario uz nogu visokog mladića. Mladić je na leđima nosio ruksak, a u jednoj ruci mali crni kofer.

Oprezno im se približio. Nisu ga gledali. Nije im bio zanimljiv. Nastavili su ulicom zaobilazeći parkirane automobile. Veliki se s vremena na vrijeme zaustavljao, njuškao, istraživao i pažljivo promatrao automobilske gume.

Žuti ih je polako slijedio. Bio je gladan i nestabilan na nogama. Oči su ga pекle jer nije navikao na jaku sunčevu svjetlost. Uznemirila ga je gužva i buka gradske ulice, i htio je ostati u sigurnosti i mraku zapuštenog ulaza u jednu od oronulih dvojatnica. Privlačio ga je par koji je polako išao ispred njega. Bio je siguran da je to jedan od njegove vrste. Čovjek je držao ruku na glavi. Velikoga, a ovaj je strpljivo hodao uz nogu. Na vratu mu prijateljski položena ruka i on je hodao je podržavajući tempo njegova kretanja. Osjetio je bliskost i privrženost. Zastali su na semaforu. Veliki je sjeo i mirno promatrao automobile koji su jurili amo tamo. Čovjek se okrenuo i pogledao ga, ali mu se nije obratio. Žuti se držao se podalje od njih, na pristojnoj udaljenosti, za svaki slučaj. Ispod oka ih je promatrao. Žmirkao je i pratio pokrete. Zadržao je svoj prostor i mogao je u svakom trenutku nestati.

Ipak, osjetio je da nisu imali ništa protiv što ih slijedi. Nisu ga tјerali od sebe. I da su ga potјerali, vratilo bi im se, ionako nije imao kamo. Noge su mu bile ozlijeđene. Na trbuhu je imao razderotinu. Na svaki iznenadni zvuk se trznuo, zakočio i zaustavio u mjestu. Bio je uplašen. Već neko vrijeme ga nitko nije pozvao k sebi. Bio je sam u mračnoj daščari, zavezan na kratkom lancu. Kroz rupu na polomljenim daskama netko je u mrak povremeno ubacio nešto što je progutao u jednom zalogaju. Bez riječi, bez okusa i mirisa. Slabo se sjeća prošlih događaja. Više nije znao čiji je i tko o njemu brine. Ne zna kako su ga zvali, i je li uopće imao ime.

Stigli su do parka gdje je bilo jako prometno i bučno. Bilo je to nekakvo okupljalište njegove vrste. Uokolo su trčali veliki, mali, stari, mladi, šarene ogrlice, sjajne ogrlice, čudna imena. Svi su bili veseli i bezbrižni. Preskakivali su stupiće, njuškali, dodirivali se, donosili loptice, glasno se javljali svojim vlasnicima.

Mladić je sjeo na klupu, izvadio iz ruksaka hranu:

- Grunf, sjedi!

Grunf je sjeo i pružio jednu šapu na koljeno mladiću.

Otvorio je crni kofer i izvadio sjajni, zlatni instrument. Počeo je svirati. Grunf je u istom trenu počeo nešto izvoditi mijenjajući tonove u svom zavijanju i oponašao zvuk trube. Žuti pas im se približio na nekoliko metara, okrenuo oko svog repa, sjeo na zadnje noge i počeo oponašati Grunfa. Neke dionice su odpjevali kao uvježbani duet.

Očekivao je da će ga sad pozvati.

Mladić izvadi nekoliko psećih kolačića i stavi na klupu.

Nada Vukašinić, prof.

Jedan od voljene vrste-Piksi

Ravnateljica Leonida Udovičić voli papige

Ravnateljica – veterinararka ili Kako riješiti dugi kljun

Kako je Miško došao u ravnateljčin dom

Ravnateljčina nećakinja je za Svetu pričest poželjela papigu. Naravno, ravnateljica je odlučila ispuniti želju svojoj maloj nećakinji. Kupila je papigu, ali je njena nećakinja morala otići na put pa je ostavila papigu i svoje dvije ribice na čuvanje ravnateljici. Ravnateljica se našalila pa je rekla da se neće brinuti o njima, ali je na kraju ispalo kobno. Već slijedećeg dana ribice su plutale na površini akvarija, a papiga je otvorila krletku i odletjela. Tražili su je po cijelom naselju, ali bezuspješno. Odlučila je što prije kupiti novu. Na putu iz dućana morala je pokupiti najmlađu nećakinju i odvesti ju kući. Vani je bilo jako vruće a papiga je bila u maloj kutijici na zadnjem sjedalu pokraj malodobne nećakinje. Kada su izašle iz auta i ušle u kuću pogledale su papigu koja je bila u iznimno lošem stanju. Neznajući što učiniti, lagano ju je pošpricala vodom. Na svu sreću, papiga se polako oporavljala i bila je zdrava do dolaska starije djevojčice. Djevojčica je naravno odmah primjetila da to nije ona ista papiga. Ravnateljica joj je prepričala cijelu priču i ispričala se i djevojčica joj je naravno oprostila.

Sto se dogodilo s Miškom?

Ravnateljica je imala goste, a Miško je slobodno šetao po kući. Vrata su bila malo odškrinuta i mačak je iskoristio priliku te zgrabio Miška. Svi gosti zajedno sa ravnateljicom su počeli trčati za mačkom, no ona je bila brža i odredila Miškovu sudbinu. Miško se nikada neće zaboraviti zbog svog velikog apetita za paprikašem i svojom pitomom prirodom.

Nova papiga?

Nedugo nakon Miškove smrti, ravnateljica je kupila novu papigu. Papiga se naizgled činila normalna kao i svaka druga, no ako ste ju bolje pogledali imali bi sto vidjeti. Naime toj papigi intenzivno raste kljun, sto joj logično, otežava hranjenje. Zbog toga je ravnateljica trebala pronaći nekakvog veterinaru koji bi papigi stalno podrezivao kljun. Nakon pronalaska prve veterinarske stanice veterinararka nije htjela odrezati kljun zbog nedostatka pribora, ali na sreću, drugi se veterinar odvažio na taj pothvat. Uzeo je najobičniji pribor za pedikuru i papigi odcvaknuo kljun. I bas kada je ravnateljica mislila da se nekako uspjela riješiti problema, veterinar je završio na operaciji. Ravnateljica je uzela stvari u svoje ruke i pokušala sama odrezati papigin kljun. Nakon mnogih neuspjelih pokušaja, uzela je kuhinjsku krpu, poklopila papigu njome i odcvaknula joj kljun. Papiga je jos i danas živa i s vremena na vrijeme radi nestašluke koje nam ravnateljica prepričava sa velikom dozom sreće u očima.

Ravnateljica

I veliki se vesele izletu!!!!!!!!!!!!!!

Od Soblinca do Beča

Danas je teško zamisliti život bez putovanja, osobito učiteljima. Osim putovanja po dalekim i nepoznatim krajevima putovanje može biti i po već poznatom, može biti putovanje po vlastitoj duši, potraga za mirom, zdravljem, istinom, znanjem ili za nekom dragom osobom.

U petak, 19.04. 20013. godine djelatnici O Š. Ivana Grande krenuli su na dvodnevno putovanje u Republiku Austriju. Prvi cilj našeg putovanja bilo je Gradišće, a nakon toga Beč. Dogovoren je posjet najvećoj manjinskoj školi gradišćanskih Hrvata u Pandrofu.

U još mračnim, jutarnjim satima, autobus se počeo puniti pospanim putnicima i njihovom prtljagom.

Za nas će ovo biti jedno od zadnjih zaustavljanja u Sloveniji na granici s Europskom unijom, izlazak iz autobusa zbog kontrole putovnica.

Osnovna škola Pandrof je četvorogodišnja osnovna škola, ima oko 170 učenika raspoređenih u 22 razredna odjela, dvojezična je i dobro organizirana. Selo Pandrof ima dva vrtića, osnovnu školu, crkvu, kolodvor. Djeca imaju posebno mjesto u zajednici. Koliko su djeca važna za zajednicu, govori i podatak da imaju u mjestu četiri dječja igrališta, posebnu svečanost za djecu, kako oni kažu „feštu za dicu“.

U Pandrofu se živi od poljodjelstva, vinogradarstva i graditeljstva.

Dočekali su nas srdačno ispred škole učitelji, ravnatelj, načelnik općine i školska nadzornica.

Selo je građeno prema urbanističkim planovima Austrougarske

države, širokih je ulica sa urednim fasadama i dvorištima, vrlo slično našim selima u Slavoniji. Školica vesela, šarena, raspjevana, a djeca dobra. Na istom satu imaju nastavu na njemačkom i hrvatskom jeziku, ali na standardiziranom gradišćanskom jeziku. U školi ima 17 različitih nacionalnosti i svi se učenici dobro razumiju i slažu.

U njihovim dokumentima se spominje da je oko 1540. grof Harrach naselio Hrvate s obale Jadrana u Pandrofsku ravnicu koja se zove Hati.

Od 1921. godine Gradišće je jedna od 9 austrijskih saveznih država. Prema podacima iz 1994. Gradišće ima 250 000 stanovnika, a od toga 29 000 Hrvata.

Glavni grad je Eisenstadt ili Željezo, koji je udaljen od Beča oko 50 kilometara i ima 15 000 stanovnika. Najveći procvat i zlatno doba u kulturnom i gospodarskom smislu imao je u 17. i 18. stoljeću u vrijeme obitelji Esterhazy i kompozitora Josepha Haydna. Najvažnija znamenitost je dvorac Esterhazy koji je u početku bio gotička tvrđava iz 1364. a koju je u sedamnaestom stoljeću knez Esterhazy proširio, raskošno uredio i pretvorio u središte dvorskog života. Simbol grada su vrtovi i hram Leopoldine. Danas se u dvorcu održavaju kulturni programi. U Haydnoj dvorani pod prekrasnim svodom oslikanim freskama za vrijeme svečanih prigoda i koncerata čuju se melodije Josepha Haydna.

Joseph Haydn je austrijski skladatelj i dirigent dvorske muzike knezova Esterhazy. Njegova glazba obiluje hrvatskim narodnim napjevima kao što su „Oj Jelena Jelena jabuka zelena, Stal se jesem rano jutro malo pred zoru i Nikaj na svetu lepšega ni, nego gorica kad nam rodi. Skladao je Njemačku nacionalnu himnu. Haydnovo ime je povezano s gradom od 1761. godine i on je više od četiri desetljeća djelovao kao vođa orkestra na dvorcu kneza Esterhazy. Haydnova crkva s mauzolejem je poznata po najoriginalnijoj kalvariji ukopanoj u stijeni.

Haydnova kuća je izgrađena u baroknom stilu. Centralni položaj zauzima Katedrala sv. Martina, franjevačka crkva s baroknim orguljama na kojima je svirao Haydn. U središtu grada je spomenik posvećen sjećanju na kugu iz 1713. godine. Na trgu Esterhazy podignut je i spomenik Franzu

Radovi naših
domaćina

Lisztu u povodu njegove 125 obljetnice. U Eiscenstadt se nalazi Vinarska akademija i vinarski muzej. Posjetili smo i Rust, vinogradarski kraj slano jezero u kojem ima i šarana. To jezero je na samoj granici s Mađarskom, u sezoni imaju putovanje brodom, kao u našem Kopačkom ritu.

Put nas je vodio u Rust gradić okružen vinogradima. Rust na Neusildlersee je pitoreskni gradić sa povijesnom renesansno –baroknom jezgrom te sa slanim jezerom i specifičnom florom i faunom. U jezeru ima šarana. Na samoj je granici s Mađarskom i u ljetnoj u sezoni imaju putovanje brodom, kao u našem Kopačkom ritu. Na dimnjacima kuća su zaštićena velika gnijezda roda. Zbog svoje posebnosti nalazi se na listi UNESCO- ve zaštićene svjetske baštine.

Beč leži na obali Dunava. Od 1527. godine je glavni grad država kojima je pripadao. Simboli grada Beča su dvorac Schonbrunn, Ring, Trg muzeja, Trg Marije Terezije, romanička crkva sv. Ruperta, kraljevska palača Hofburg, neogotička Zavjetna crkva, crkva sv. Karla u rokoko stilu, gradska vijećnica, Kraljevsko kazalište, zgrada austrijskog parlamenta, muzej Albertina, zgrada bečke državne opere, zgrada bečke recesije, zgrada Hundertwasserhaus, Mozartova kuća.

Nakon pobjede nad Turcima car Leopold zadužio arhitekta baroknog stila da sagradi lovački dvorac. Petsto godina kasnije Schobrunn je preuređen u rokoko stilu kao službena rezidencija Marije Terezije. Tu je ona provodila ljeto s dvorskom svitom koja je imala više od 1500 osoba. Dvorac je zanimljivo svjedočanstvo o kulturi življenja i svakodnevnom životu Habsburgovaca. I nasljednici Marije Terezije posebno njezin prapraunuk Franjo Josip koji se u dvorcu rodio i umro 1916. nakon 68 godina vladanja monarhijom

Schonbrunn. Već u 17. stoljeću su Habsburgovci na ovom mjestu posjedovali ljetnikovac, koji je srušen za vrijeme druge turske opsade Beča 1683. godine.

Habsburška monarhija je izazivala strahopoštovanje kod svojih podanika. Ispred tih stoljetnih monumentalnih građevina čovjek se osjeća poput mrava, osjećaš kako si prolazan na ovom svijetu, kako tvoje vrijeme kroz prste istječe poput pijeska.

Vidjeli smo sve te rezidencije, carske palače, zimske, ljetne, staklenike, vrtove, crkvu sv. Stjepana, gdje su se svi iz carske obitelji krstili, vjenčavali, pokapali pa Kapucinsku i neogotičku Zavjetnu crkvu. Bili smo u dvorcu Schonbrunn, vozili se po Ringu, vidjeli kuću Hunderwasserhausa, španjolsku školu jahanja i centar Beča.

Vozeći se autobusom Ringom tražili smo sličnosti zgrada i ulica sa našim zagrebačkim ulicama.

Bečki prizori su nas ostavili bez daha svojom ljepotom i grandioznošću. Vraćamo se, čeka nas naš Zagreb, grad koji volimo i koje je upravo onakav kakav treba biti.

-

Nada Vukašinić, prof.

Pandorf

Paviljon leptira
i perivoj

Kazališna predstava
"Cvrčak i mrav"

Cvrčak lijenčina

U kazalište Trešnja išli smo u četvrtak, 28.11.2013. Tog dana došli smo u školu u osam sati. Imali smo jedan sat matematike. U kazalište smo krenuli autobusom u devet sati. Autobusom smo se vozili oko četrdeset minuta. Predstava je počela u 10 sati. Trajala je osamdeset minuta.

U predstavi "Cvrčak i mrav" radilo se o tome da je cvrčak provodio vrijeme u ljenčarenju, pjevanju i sviranju umjesto u skupljanju hrane za zimu. Njegov prijatelj mrav je bio marljiv i neumorno je skupljao hranu. Kad je došla zima, on je cvrčku spasio život. Promrznutog, bolesnog cvrčka odnio je u svoj dom gdje su ga mravi njegovali sve dok nije ozdravio.

Iz predstave smo naučili da ljudi trebaju biti marljivi kako bi zaradili za život, ali i da trebamo pomagati jedni drugima i suosjećati s onima koji su u nevolji. Također smo naučili da nismo svi sposobni raditi sve poslove te da, kao takvi, trebamo poštivati talente koje drugi imaju. Meni je bilo najzanimljivije kada su cvrčak i mravi pjevali. Predstava mi se jako svidjela. Iz kazališta smo se vratili oko 12 sati. U školi smo imali užinu i razgovarali smo o predstavi. U 12 sati i 15 minuta završila je nastava i otišli smo kući.

-
Benjamin Adrijan Bastalić, 2.b razred

Corpus domini
u susjedstvu
kazališta
Trešnja

Džungla na zagrebačkom asfaltu

Iz kazališta u kapelicu

Dana 02.04.2014. godine učenici petih razreda iz Soblinca i Adamovca u 9 sati ujutro krenuli su put kazališta Trešnja na zagrebačkoj Trešnjevci. Tamo smo pogledali predstavu „Knjiga o džungli“. Najviše nam se svidjelo kako je pozornica bila uređena. Oduševili su nas i odlično odglumljeni likovi. Nakon odgledane predstave profesorice su nas dovele u još jedan obilazak. Neočekivano brzo smo stigli na cilj. Vidjeli smo da je to zapravo mala kapelica, koju nitko od nas ne bi primijetio prolazivši pokraj nje. Ispred nje smo ugledali jedan ogroman križ. Ušli smo u dvorište te kapelice i poslušali svećenika koji nam je ukratko ispričao o povijesti te kapelice odnosno crkve Corpus domini. Rekao nam je da je onaj križ (već ranije spomenut u tekstu) izgrađen nakon posjeta pape Ivana Pavla 2. (1998.godine) Zagrebu. Corpus domini je jedina crkva u Zagrebu pa i u Hrvatskoj u kojoj se obavlja cijeli dan adoracija - klanjanje euharistijskom Spasitelju. Stoga se može nazvati svetište vječnog klanjanja i svetište Euharistije. Štovanje Euharistije u ovoj crkvi ima svoju povijesnu tradiciju koja je stara 61 godinu. Prvu adoraciju - klanjanje započeo je nadbiskup Alojzije Stepinac 1. listopada, na prvi petak, 1943. godine. Bilo je to u jeku najžešćih bitaka II. svjetskog rata. Njegova je želja kao i želja njegovih nasljednika da svaki dan u ovu crkvu dolaze vjernici grada Zagreba i klanjaju se euharistijskom Spasitelju. I to da mu se zahvaljuju i daju zadovoljštinu te mole njegovo milosrđe za grad Zagreb i za Crkvu u Hrvatskoj i u svijetu. Nakon što su se učenici i njihove profesorice pomolili, u tišini smo krenuli put svojih škola u Soblincu i Adamovcu. S izleta smo se vratili bogatiji za još jedno iskustvo i doživljaj.

-
Ivona Frliak, 5.b

Izlet u Moravče

U četvrtak 10.10.2013. godine učenici 4.a i 4.b razreda osnovne škole Ivana Grande Soblinec išli su u posjet PŠ Moravče. ZET-ovim autobusom putovali smo prvo do naše PŠ u Adamovcu. Tamo nas je dočekala učiteljica Gordana Marušić sa svojim 4. razredom. Oni su nam pokazali svoju lijepu školu dok je autobus nastavio put kroz sela Jesenovec i Glavnicu. Svi zajedno nastavili smo put do Moravča. Kad smo izašli iz autobusa prvo smo vidjeli veliku i lijepu crkvu smještenu na brežuljku. Odmah nasuprot crkve je PŠ Moravče. Tamo su nas srdačno dočekali učenici od 1. do 4. razreda i njihove učiteljice Vesna i Suanita. Njihova škola je jako mala, ali vrlo lijepo uređena. U prizemlju je kuhinja, hodnik i blagavaona, a na katu mala zbornica i dvije velike učionice s jako malo đaka. U jednoj učionici su učenici 1. i 3. razreda, a u drugoj učionici učenici 2. i 4. razreda. Oni su nas proveli kroz njihov brežuljkasti zavičaj. Penjali smo se po brežuljcima do stare, napuštene škole u Omilju. S vrha brežuljka pružao se prekrasan pogled na okolne brežuljke, vinograde, voćnjake, raštrkane kućice i polja kukuruza. Uživali smo u tom predivnom obzoru. Spustili smo se natrag do škole i otišli na igralište igrati nogomet. Uskoro smo se morali vratiti kući. Ovaj izlet mi je bio jako zanimljiv i ponovo bih želio posjetiti školu u Moravču.

-
Slavko Šimunović 4. b, Soblinec

Zajednička za
rastanak

Hlapić na klizaljkama

U srijedu 20. veljače 2013. godine učenici 2.-ih i 3.-ih razreda osnovne škole Ivana Grande iz Soblinca u pratnji svojih učiteljica posjetili su Dom sportova u Zagrebu. U ledenoj dvorani gledali su Čudnovate zgode šegrta Hlapića, predstavu na ledu u kojoj su umjesto kazališnih glumaca glumili (klizali) plesači (klizači) na ledu. Tako su učenici upoznali novu vrstu predstave i umjetnosti koja se svima jako svidjela.

-
Helena Šoštarić 4.b Soblinec

Dan sjećanja
na žrtve u
Vukovaru

I mi smo dio tradicije

PRIČE IZ VUKOVARA

Naša škola je stvorila tradiciju da svake godine osmaši odlaze u Vukovar na izlet. To nam je jedan od najposebnijih izleta.

Vukovar, grad heroj i grad heroja. Ispravnije bi bilo nazvati ga gradom heroja. Grad sam po sebi nije heroj, već ljudi koji su tamo živjeli i borili se za svoje. Tužno je vidjeti kako danas puno mladih i obrazovanih ljudi napušta svoju domovinu. Toliko je heroja palo za svoj dom, za slobodu, a mi to odbacujemo zbog pomisli da bi u bogatijim državama zaradili koju kunu više.

Vukovar je simbol domovinskog rata i hrvatske patnje. Njegova žrtva nikad ne bi smjela biti zaboravljena. Odlaskom na izlet prenose priču o Vukovaru na nas, priču koju ćemo i mi jednog dana prenijeti na svoju djecu. Činilo nam se to kao još jedna ratna pripovijest, sve dok nismo i sami vidjeli kako je tim ljudima bilo. Možemo samo zamisliti muku onih bolesnih i nemoćnih ljudi koji su bili zarobljeni u podrumu bolnice, dok im svake sekunde granata može pasti na glavu, sve žrtve s Ovčare, svi vojnici na bojištima... Mi nikada nećemo uistinu znati njihovu patnju, vidjeti stvari koje su oni vidjeli, osjećati se kao oni. Jedino što možemo je pomoći im da prebole, da nađu snagu za novi dan, da oprostite, ali ne zaborave.

-
Dorotea Okičan 8.b

7.b na izletu

Mladi razrednik, „veliki rizik“ i najkulturniji razred na svijetu

Nije lako voditi moj razred na izlete jer dečki su, eto... malo „veseli“. Zbog toga rijetko idemo nekamo, no ove godine, naš se novi razrednik upustio u „veliki rizik“. I tako smo mi tog 30. listopada u 8 ujutro krenuli iz škole na vanučioničku nastavu u Ogulin, grad o kojemu su napisane mnoge legende. Putovanje je počelo poprilično dosadno. Sjedili smo u zadnjem dijelu autobusa i pjevali pjesme. Uglavnom su drugi pjevali dok sam ja imala slusalice u ušima i gledala kroz prozor. Nakon duga dva sata slušanja „talentiranih“ pjevača stigli smo u grad ispod planine ležećeg diva. Nakon kratkog hodanja po svježem zraku stigli smo u Muzej grada Ogulina. Tamo smo se upoznali s prošlošću grada i vidjeli smo „brdo“ zanimljivih stvari. Od pinceta i prstenja pa sve do načina života i stanovanja različitih staleža ljudi iz Ogulina i njegove okolice. Za nas je čak i „oživjela“ Ivana Brlić-Mažuranić i ispričala nam svoju prošlost te nas je upoznala s nekim svojim djelima. Nakon svega toga dobili smo malo slobodnoga vremena kako bi se odmorili i pojeli, a zatim smo išli vidjeti Đulin ponor, i zaista, možete dobro vidjeti lice muškarca. Sljedeća destinacija je bila hidroelektrana Gojak na rijeci Dobri. Tamo smo se upoznali sa radom hidroelektrane i vidjeli smo sve postupke pretvaranja mehaničke energije u električnu. Izmorene i gladne odvezli su nas u restoran „Sabljaci“ nedaleko od centra grada. Nakon obroka smo se družili sa ostalim učenicima i igrali razne igre. Krenuli smo kući zbog kiše, tako da možemo reći da nam je kiša pokvarila jedan od najboljih izleta na koji smo išli, a najbolji je zato što smo cijelim putem kući pjevali, pa čak i ja, zezali se i razgovarali s našim razrednikom kojeg nismo iznevjerili, jer smo bili najkulturniji razred od svih koji su išli.

-
Vjerana Bukal, 7.b

Na putu u
Ogulin

Frankopanski
kaštel

PRAVI (SE)ENGLEZ!!!

Ove godine državno natjecanje iz engleskog jezika održavalo se u Zadru. Svojim rezultatom na županijskom natjecanju dobio sam pravo sudjelovati i ja.

Nitko nije bio sretniji od mene jer engleski jezik obožavam i učim od malih nogu. Na dan polaska dočekala me loša vijest da moja profesorica Irena Graovac ne može ići sa mnom, pa sam dobio zamjenu gospođu tajnicu Anu Kalinski. Prvotni šok zamijenio je zdravi razum da mi ionako profesorica na testu ne može pomoći. Organizacija natjecanja, prijevoza i smještaja je bila odlična. Već samim dolaskom u hotel svojim uvodnim riječima gospodin Svetko Perković ravnatelj Pomorske škole, gdje se natjecanje i održavalo, nas je ohrabrio i učinio ponosnim svojim riječima kako smo svi mi već pobjednici samim dolaskom ovdje. To je bio dan odmora i priprema jer sutradan je bio važan dan testa. Upoznao sam učenike iz svih dijelova Hrvatske, s tim da su većina bile djevojke i to zgodne i pametne. Test je trajao 160 minuta i sastojao se od 2 dijela. Gramatike i eseja. Nakon testa sa stručnim vodičem krenuli smo u razgledavanje grada Zadra. Oduševio me Pozdrav Suncu. Večera u hotelu Donat bila je raznovrsna i bogata, nakon čega smo imali slobodno vrijeme za druženje. Novi dan je donio još jedan izazov-speaking. Dobili smo temu i o njoj smo morali pričati oko 10 minuta. Imao sam sreće jer sam dobio temu o tehnici. Načekao sam se na red jer je moj zaporka bila jedna od zadnjih slova abecede, pa sam bio posljednji. Do objave rezultata iskoristili smo vrijeme za stolni nogomet i druženje. Rezultate su objavili na nekoj maloj ploči tako da je probijanje do nje i neizvjesnost trajala cijelu vječnost. Osvojio sam sedmo mjesto i bio jako zadovoljan. Ova 3 dana provedena u Zadru bila su jedno novo i lijepo iskustvo, poticaj za dalje i moj veliki uspjeh.

Fran Kristijan Jelenčić

Upornošću do pobjede

Na Interliberu 13.11.2013. na natjecanju u čitanju naglas osvojio sam 2.mjesto u mlađoj kategoriji za cijelu j državu. Ovo natjecanje je počelo tako da su Narodna knjižnica i čitaonica Vlado Gotovac- Sisak i Komisija za knjižnične usluge za djecu i mladež Hrvatskog knjižničarskog društva održali akciju koja se organizirala u okviru Europske godine čitanja naglas „Čitajmo naglas, čitajmo zajedno“. Akcija je zamišljena kao natjecanje za učenike od 3.-8. Razreda. Prvo se održalo u školama, pa u županskim knjižnicama, a zatim na Interliberu.

Kada sam išao u 1.razred, nisam znao izgovoriti č,ć,š,đ,dž. Svi su govorili da moram logopedu, ali ja sam se bez logopeda trudio i na kraju sam dogurao do 2.mjesta u državi. Kada je bilo natjecanje u školskoj knjižnici bio sam bolestan, imao sam temperaturu i povraćao sam, ali sam ipak došao. Čitao sam tako bolestan. Nakon što su svi pročitali svoje, odlučivalo se o najboljima. Gotovo svi su glasali za mene i tako sam osvojio 1.mjesto. Bio sam jako sretan i ponosan. Na natjecanje sam otišao 23.10. u Knjižnicu grada Zagreba sa knjižničarkom Nadom Vukašinović. Ovaj put sam bio zdrav. Imao sam tremu dok sam čitao, ali što sam više čitao to sam više uživao. Kada su svi završili bila je pauza, a onda je bilo proglašenje. Tada sam opet osvojio 1.mjesto u cijeloj županiji grad Zagreb. Dobio sam na dar jednu knjigu, a i mama me isto nagradila. Bio sam jako sretan.

Cijeli razred je htio ići sa mnom na Interliber navijati za mene, ali nisu mogli jer su morali ići u kazalište. Na zadnjem satu prije Interlibera svi su me podržali, rekli su mi da nije bitno osvojim li 1., 2. ili 10. Mjesto. Biti će ponosni na mene jer sam već do ovdje dogurao. Čak su mi i pljeskali, zaželjeli su mi sreću. Na Interliberu sam predstavljao svoju školu i županiju. Bio sam 8. po redu. Kada je došao red na mene bio sam malo nervozan, ali sam uživao. Nakon što su svi natjecatelji pročitali svoje bila je mala pauza, pa je bilo proglašenje pobjednika. Tog sam dana u mlađoj kategoriji osvojio 2.mjesto. Prvo sam mislio da mogu bolje, ali sam skužio da sam 2. u cijeloj državi po čitanju. Onda sam bio ponosan i sretan. Dobio sam puno darova. Ovo je za mene bila avantura čitanja. Bilo mi je super jer sam vidio da me baš svi podržavaju, da vole kako čitam i računaju na mene od mame, razreda, prijatelja. Učiteljice, knjižničarke do novih ljudi koje sam upoznao na natjecanjima. Preporučio bi svima da idu na natjecanja jer je to super osjećaj. Kad čitam to je kao da nešto najbolje pričaš svima, a pogotovo kad ne razmišljaš o tome da pobijediš nego kad razmišljaš o tome što čitaš, to je još bolji osjećaj. Naučio sam da nikada ne treba odustati i da uvijek se treba truditi oko nečega što radiš.

Donatelo Timoleon Herjavić

I ove godine učenici su utrkom obilježili Hrvatskog olimpijski dan.

Brže, jače, bolje...

Svake godine naša škola na poseban način obilježava Hrvatski olimpijski dan.

Budući da nam je pomalo već dosadilo tim povodom imati natjecanje u krosu na Bajeru, ove smo godine odlučili to promijeniti. Trebalo je naći pogodno mjesto koje je u blizini škole, a koje nije toliko prometno. Svi smo se složili da bi najbolje bilo natjecanje preseliti u Školsku ulicu. Također, izmijenili smo i sam tijek natjecanja odlučivši se za štafetu umjesto obične utrke. Ipak, sačuvali smo tradiciju nošenja bijelih majica, koju su podržali i profesori. Svaka generacija viših razreda imala je posebnu utrku. U klasi osmih razreda pobijedio je 8.a, a u klasi sedmih 7.b. Svi učenici koji su sudjelovali nagrađeni su peticama. Svi smo se odlično proveli, te nama najdraže, preskočili dva školska sata.

Dorotea Okičan, 8.b

Izmjena

Na cilju

I nježniji spol može biti odvažan...

Taekwondo sam počela sam trenirati prošle godine sa željom da ispućam višak energije i učvrstim tijelo. Potaknulo me to što mi se taj sport činio jako zanimljivim. Taekwondo je korejski borilački sport. TAE znači udarati nogom, KWON znači udarati rukom, a DO znači put. Cilj mi je bio postati jača, elastičnija i spretnija. Treniram dva sata tjedno. Nakon treninga se osjećam umorno, jer iako se možda ne čini tako, taj sport je dosta iscrpljujuć. Istovremeno se osjećam i ispunjeno jer znam da sam nešto postigla. Željela bih nastaviti trenirati taekwondo što je dulje moguće!

Lucija Dan, 7.b

Nikad nije prerano za početak

Nikad nije prerano za početak

Taekwondo

Taekwondo je borilački, korejski sport. TAE znači udarati nogom, KWON znači udarati rukom, a DO znači put. Da počnem trenirati potaknulo me to što se činio kao jako zanimljiv sport. Počela sam ga trenirati sa željom da ispućam višak energije i da učvrstim tijelo. Zato sam počela trenirati prošle godine u studenom. Cilj mi je bio postati jača, elastičnija i spretnija. Treniram dva sata tjedno. Nakon treninga se osjećam umorno, ali ispunjeno jer znam da sam nešto postigla. Možda ne zvuči tako, ali taj sport je dosta iscrpljujuć, ali ispunjava. Željela bih nastaviti trenirati taekwondo što je dulje moguće!

L.D.

Svi žele sudjelovati

Ankica Dmejhal

Darko Finek

Naši savjetnici

Ove školske godine dvojice naših profesora napredovalo je iz zvanja mentora u zvanje savjetnika. To su učiteljica razredne nastave Ankica Dmejhal iz PŠ Adamovec i profesor Darko Finek iz povijesti. Unaprijeđeni su jer svojom stručnošću, upornošću i uzornim radom godinama pridonose poboljšanju nastave. Ponosni smo i čestitamo!

Uredništvo

Proljeće je stiglo u školsko dvorište

Bilo je jutro. Sunce je pružilo svoje zrake i na nebu je počela proljetna radost. Oblaci, što su lebdjeli oko Sunca, polako su se budili te duboko uzdahnuvši, razletjeli se po nebu. Za vrijeme prvog sata svi smo izašli u kratku šetnju školskim dvorištem.

Pred vratima nas je dočekala prva visibaba i uzbuđeno zvoneći prizivala svoje mlade sestre koje se još nisu rascvale. Vjetar je plesao s tratinčicama oko voćnjaka. U voćnjaku se čuo pjev prvih lastavica koje su se vratile s juga. Stara jabuka, kao kraljica među svim stablima, htjela je da samo nju gledamo. Vrtjela se tamo – amo, mlatarala granama i tako je privlačila našu pažnju. U malom kamenjaru cijeli orkestar: jaglaci sviraju svoje trublje, kukurijeci pjevuše na zvon visibaba, a tek procvjetali šafrani njišu se u ritmu. Kad smo se vratili u učionicu, sve je utihnulo. Proljeće je iz grmova i krošnji stabala dolepršalo sve do prozora naše učionice. Školsko zvono je oglasilo kraj zadnjeg sata i svi smo krenuli kući. Ptice su lijepo pjevale, a jabuka je za nama otpustila svoje latice. I tako je završio naš proljetni školski dan.

-
Josipa Granda, 4.a

Ema Okičan, 4.a

Moje dvorišće v jesen

Prihajala je jesen. Tiho je prišla na prsti i otprla staru hrđavu lesu.

V ruke je nojsila punu košaru črlenih jabuk.

I listje je zafarbala šarim farbama.

Brajde su se začrlenele zrelim grojzdzjem.

Hitila je s drijeva se oreje.

Fala ti na semu, bogata jeseni!

-

Karlo Munjaković 4. b Soblinec

List je v šumi

Črleni list je v šumi spal.

A žuti je list pokraj njega pal.

Tu se našla jedna stara dreta,
I od tad je prošlo mnogo leta.

Bolta to se gleda,
A mali zajec od lovca bejži.

Počel je padati črni mrak,
I v šumu je došel mrzli zrak.

-

Luka Radić 4.b Soblinec

Ivan
Vojnović,
4.a

Moj kruh

Jednog dana sam odlučila napraviti kruh za svoju obitelj dok su još svi spavali. Tiho sam se obukla i otišla u dućan po stvari koje mi trebaju: brašno, mlijeko, jaja i kvasac. Došla sam doma i u šalicu stavila malo toplog mlijeka, šećera i kvasca da se dignu. Ostavila sam ga da odstoji na toplom mjestu. Nakon 30 min kvasac je počeo kipiti pa sam ga stavila u zdjelu s brašnom i jajima. Tijesto sam duugo mijesila i ostavila ga još 30 min da se diže. Tijesto je nabubrilo, opet sam ga dobro izmjesila i počela oblikovati okrugli kruh koji je u sredini imao urezan križ. Od preostalog tijesta oblikovala sam krugove na koje sam nutelom lijepila male krugove tako sam dobila likove svinjica. U zagrijanu pećnicu stavila svoje pekarske proizvode i nestrpljivo gledala u nju čitavih 45 min. Roditelji su začuđeno ušli u kuhinju pitajući se kakav ih to fini miris budi. Bili su jako ponosni na svoju vrijednu kćer, a kućom se širio miris pečenog kruha.

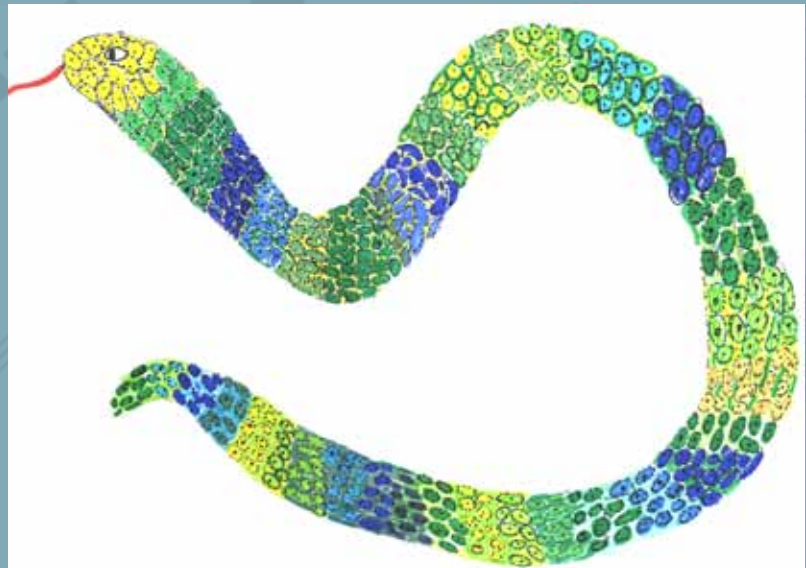
-
Lorena Birov 4.b Soblinec

Moje dvorište

Moje dvorište je veliko. Sve u njemu je u cvatu. Tratinčice, ljubičice, jaglaci i razno drugo cvijeće stane u moje dvorište. U ljeti je još ljepše. Ptice cvrkuću, sve je zeleno, čuje se i lelujanje grana velikog oraha. Ponekad kad mi je potrebno društvo izađem van i osjetim živu prirodu, tako lijepu da mi se čini da je čovjek niti ne zaslužuje. Onda legnem u zelenu travu i čini mi se da bih od tolike miline u srcu mogla čuti nju kako raste. No, ipak svaki dio mog dvorišta je moj zemaljski raj. Koliko je sve lijepo. U proljeće mi moja četiri zida sobe postanu pretijesna od tolike ljepote i utočišta što mi ga pruža moje dvorište.

-

Ivona Frljak, 5.b

Martina
Pintarić,
4.a

Ivan
Vojnović,
4.a

Karla Šavorić,
Linorez
"Spring"

Josip Lončar,
4.a